

ΨΗΦΙΟΠΟΙΗΣΗ:

www.entoytwnika.gr

ΙΩΑΝΝΗΣ Ν.

johncriket@hotmail.com

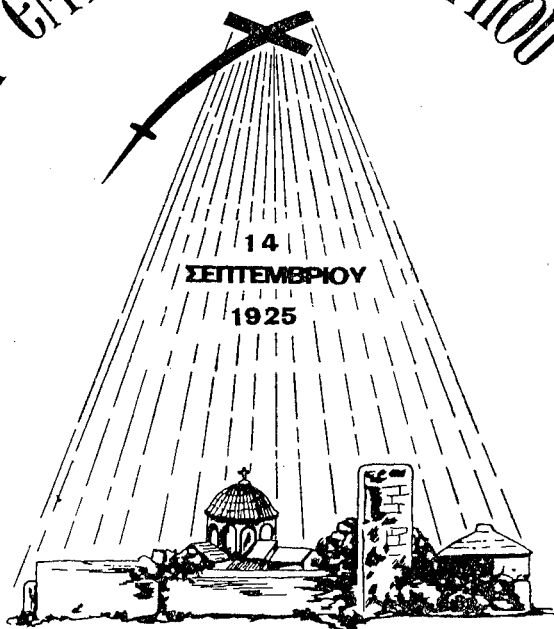
ΕΝ ΤΟΥΤΩ ΝΙΚΑ

*Οὐκ ἀρνησόμεθά Σε φίλη Ὁρθοδοξία, οὐ πνευσόμεθά
Σε πατροπαράδοτον σέβας, οὐκ ἀπιστάμεθά Σου
Μήτηρ εὐσέβεια. Ἐν Σοί ἐγεννήθημεν, καί Σοί ζῶμεν,
καί ἐν Σοί κοιμηθισόμεθα. Ἐίδέ καθήσθη καιρός,
μυριάκις ὑπέρ Σοῦ τεθνηζόμεθα. (ΙΩΣ.Ψ
ΒΡΥ'Ε.Ν[ΙΟΣ])*

Η Γ' ΘΕΙΑ ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Πλήρης περιγραφή της Γ' Θείας εμφάνισης του Τιμίου Σταυρού κατά την νύκτα τής 13ης πρὸς τὴν 14ην Σεπτεμβρίου 1925 κατὰ τὸ πάτριον ἑορτολόγιον, ἀνωθεν τοῦ Ἱεροῦ Μοναστηρίου τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου παρὰ τὸν Ἰμμητόν.

Ἐκδίδεται τῇ ἐπιμελείᾳ
τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἐπισκόπου Πενταπόλεως κ.κ. Καλλιπίου
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ 1979

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ

Ἡ παροῦσα πανηγυρική ἐκδοσις τῶν «Πατρίων» ἔχει ὡς ἀφορμὴ τὴν θαρραλέαν ἐνέργειαν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν νὰ καθορίσῃ τὸν κατ' ἔτος ἑορτασμὸν τῆς Γ' ἐμφανίσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ διὰ τὴν Κυριακὴν πρὸ τῆς Ὑψώσεως.

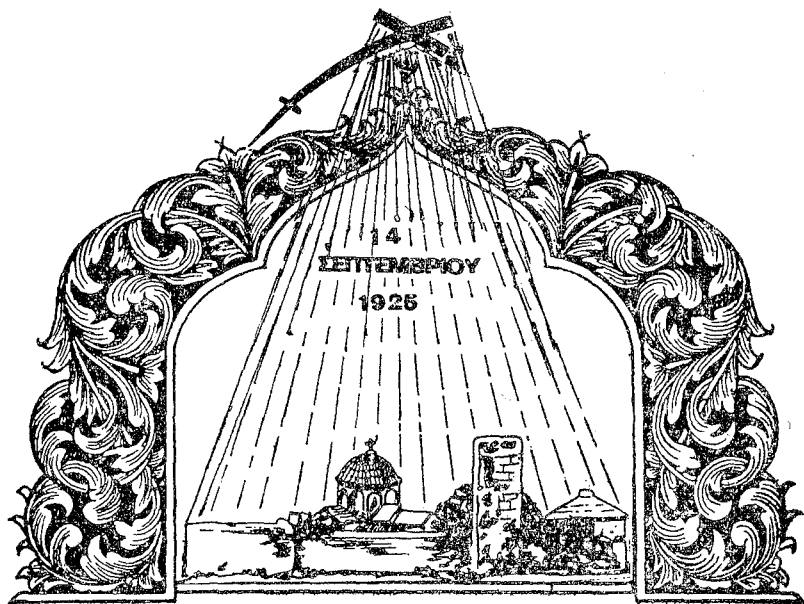
Εἰς τὸ τεῦχος τοῦτο ποῦ εἶναι ἐξ ὁλοκλήρου ἀφιερωμένο εἰς τὸ θαῦμα τῆς Γ' ἐμφανίσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, θὰ περιληφθοῦν μαζὶ μὲ τὰ στοιχεῖα τοῦ ἤδη ἐξαντληθέντος τεύχους (ἀριθ. 5)1676) καὶ κάθε νεώτερο συλλεχθὲν σχετικὸν στοιχεῖο καθὼς καὶ ἐκφωνηθεῖσες ὁμιλίαι κατὰ τὸν ὑπαίθριον πρῶτον ἑσπερινὸν τῆς Κυριακῆς πρὸ τῆς Ὑψώσεως (10 Σεπτεμβρίου 1979) εἰς τὸν τόπον τῆς ἐμφανίσεως.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ, τὰ «Πάτρια» συγχαίρουσιν τὰ μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου διὰ τὴν ἱστορικὴν αὐτὴν ἀπόφασίν των, τὴν ὁποίαν καὶ θεωροῦσαν ἐπιτακτικῶς ἀναγκαία, εὐχονται δὲ ὅπως ἡ ἐκδοσις αὐτὴ ἀποβῆ εἰς φωτισμὸν καὶ ψυχικὴν ὠφέλειαν ὄλων ὧσων ἐπιζητοῦν τὴν ἀλήθειαν τῆς πατρώας πίστεως.

Ὁ Ἐκδότης

Γεώργιος Πενταπόλιος

Δεκέμβριος 1979.

Η Γ' ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Ἡ πληροφορία περὶ τῆς θείας ἐμφανίσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς τὸ μονύδριον τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ἔφθασε στὸν Ἑλληνικὸ λαὸ τὴν 15ην Σεπτεμβρίου 1955 κατὰ τὸ πατριον ἑορτολόγιον (28 Σεπτεμβρίου ν. ἡμ.) μέσω τῆς Ἀθηναϊκῆς ἔφημερίδος «Σκρίπ», ἡ ὁποία ἐδημοσίευσε εἰς τὴν πρώτην σελίδα τὴν ἔναντι εἰς φωτοτυπίαν ἀναδημοσιευομένην ἀνακοίνωσιν τοῦ «Σύλλογου τῶν Ὁρθοδόξων».

Τὸ κείμενον τῆς ἐν λόγω ἀνακοινώσεως ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ὁ «Σύλλογος τῶν Ὁρθοδόξων», ἀνεγνωρισμένον Σωματεῖον, συμφώνως πάντοτε πρὸς τὸ Παλαιὸν Ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον εἰς τὸ ὁποῖον ἐμμένει ἀκλόνητος, τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ

(*) Ἰδιοκτῆτης τοῦ «Σκρίπ» ἦτο ὁ ἀείμνηστος Γρηγόριος Εὐστρατιάδης.

Ἐνωτέρω μερικὲς δεκάδες ἐκ τῶν αὐτοπτῶν μαρτύρων τοῦ Θαύματος.

Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου εἰς τὴν Ἐκκλησίαν θεωρῶν ἀντιβρυσκευτικὴν καὶ ἀντικανονικὴν, ἐώρτασε σήμερον 14ην Σεπτεμβρίου, κατὰ τὸ ἐν λόγῳ ἡμερολόγιον, τὴν ἐορτὴν τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Πρὸς τοῦτο ἀπὸ τῆς 9ης νυκτερινῆς τῆς χθὲς πλέον τῶν δισχιλίων μελῶν τοῦ Συλλόγου συνηθροίσθησαν ἐν τῷ ἐξοχικῷ ναῷ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, ὅπου ἐτελέσθη ἀγρυπνία. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ συγκέντρωσις αὕτη τῶν πιστῶν δὲν διέλαθε τὴν προσοχὴν τῶν ὀργάνων τῆς ἐξουσίας, ἅτινα ἀπὸ τῆς 11ης νυκτερινῆς παρηκολούθησαν τὴν ἀκολουθίαν χάριν τῆς τάξεως, ὡς εἶπον.

Ἄλλὰ οἰαδῆποτε κι' ἂν ἦτο ἡ ἐκεῖ ἀποστολὴ των, ὀλίγα λεπτά μετὰ τὴν ἐκεῖ ἄφιξίν των ἐκόντα ἄκοντα ἠναγκάσθησαν νὰ προστεθῶσι καὶ ταῦτα εἰς τὸ πλῆθος τῶν πιστῶν, τοὺς ὁποίους δὲν ἐχώρει ἤδη οὐδὲ ὁ ἐξωτερικὸς περίβολος τοῦ ναοῦ, ἔνεκα λόγων ἀνωτέρων πάσης ἀνθρωπίνης διαταγῆς ἢ ἐξουσίας.

Ἡ ὥρα ἦτο 11η καὶ ἡμίσεια πρὸ τοῦ μεσονυκτίου, ὅτε ἀκριβῶς ἄνωθεν τοῦ ναοῦ καὶ μὲ κατεύθυνσιν ἐξ Ἀνατολῶν πρὸς Δυσμὰς ἐνεφανίσθη φωτεινὸς λευκὸς Σταυρὸς τοῦ ὁποίου ἡ λάμψις περιοριζομένη μόνον ἐπὶ τοῦ ναοῦ καὶ τοῦ ἐκκλησιαζομένου πλήθους ἐξηφάνιζεν ἐντελῶς τὴν λάμψιν τῶν ἀστέρων, κατηύγαζε δὲ τὸν ναὸν καὶ τὸν περίβολον ὡς νὰ κατηθύνετο ἐπ' αὐτῶν ἠλεκτρικὸς προβολεὺς.

Ἡ ὀριζοντία γραμμὴ τοῦ οὐρανοῦ τούτου Σταυροῦ ἔκλινεν πρὸς τὰ δεξιὰ, πρὸς τὸ κάτω δὲ μέρος τῆς καθέτου γραμμῆς του ἐσχηματίζετο μικρότερος Σταυρὸς διὰ τῆς παρεμβολῆς ἐτέρας μικροτέρας ὀριζοντίας γραμμῆς. Τὸ οὐράνιον τοῦτο σημεῖον ἦτο

Καὶ ἄλλες δεκάδες μαρτύρων ἐκ τῶν χιλιάδων τοῦ θαύματος.

όρατὸν συνεχῶς ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν καὶ κατόπιν ἤρξατο σβενύμενον ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

Τὸ τί ἐπηκολούθησε τὴν ἐφάνισιν τοῦ οὐρανίου τούτου σημείου ἀδύνατον νὰ περιλάβῃ ἀνθρωπίνη ἀφήγησις. Πάντες οἱ ἐκκλησιαζόμενοι γονυπετεῖς καὶ κλαίοντες ἐκ τῆς συγκινήσεως ἤρχισαν ψάλλοντες καὶ δοξολογοῦντες τὸν Κύριον ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μὴ καρδίᾳ. Τὰ ὄργανα τῆς ἐξουσίας παραιτοῦνται τῆς ἀποστολῆς των καὶ ἀνευρίσκουσι εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας των τὴν πίστιν τῶν παιδικῶν των χρόνων. "Ὁλος ὁ χῶρος ἐκεῖνος μεταβάλλεται εἰς μίαν γωνίαν ἄλλου τινὸς κόσμου ὑπεργείου. "Ὅλοι κατέχονται ὑπὸ ἀνεκφράστου ἱερᾶς συγκινήσεως, ὅλοι κλαίουσιν. Ἡ ἀγρυπνία συνεχισθεῖσα ἐτελείωσε περὶ τὴν 4ην πρωϊνὴν, ὁπότε ὀλόκληρος ἐκεῖνος ὁ ἀνθρώπινος χεῖμαρρος ἤρχισε κατερχόμενος πρὸς τὴν πόλιν διηγούμενος ἀνὰ πᾶν βῆμα τὸ νυκτερινὸν θαῦμα, ἐκ τῆς συγκινήσεως τοῦ ὁποίου συνείχοντο πάντες.

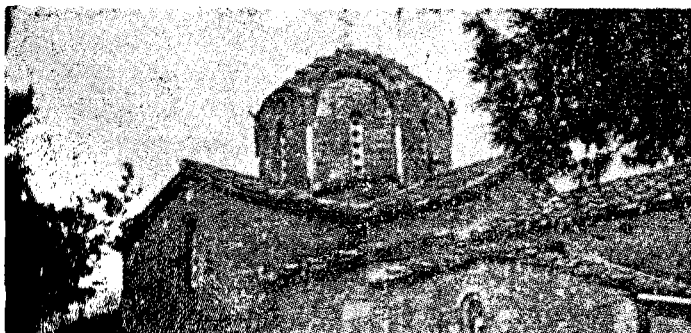
"Ἴσως θὰ υπάρξωσι ἄπιστοι, οἵτινες θὰ ἀμφισβητήσωσι τὸ γεγονός, ἴσως θὰ εὐρεθῶσι δοκησιόσοφοι, οἵτινες θὰ ζητήσωσι νὰ ἐρμηνεύσωσι τὸ φαινόμενον διὰ τῆς αὐθυποβολῆς ἢ δ' οἰασθῆποτε ἄλλης βεβιασμένης αἰτιολογίας, πάντως, ὅμως, καὶ τῶν μὲν καὶ τῶν δὲ τὰ ἐπιχειρήματα ὡς σαθρά, ἀνατρέπονται, ἂν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι δὲν πρόκειται περὶ στιγμιαίου φαινομένου διαλάμψαντος δίκην διάπτοντος, ἀλλὰ περὶ φαινομένου ὁρατοῦ ἐπὶ ἡμίσειαν καὶ πλέον ὥραν, τὸ ὁποῖον ἐβλεπον καὶ ἐθαύμαζον συνεχῶς δισχίλιοι καὶ πλέον ἄνθρωποι.

— Εὐτυχῶς δὲ ὅτι μεταξὺ τῶν ἰδόντων καὶ θαυμασάντων τὸν

οὐράνιον τοῦτον φωτεινὸν Σταυρὸν συμπεριλαμβάνονται καὶ ὄργανα τῆς ἐξουσίας καὶ κατὰ συνέπειαν καὶ ἡ Ἐκκλησία καὶ τὸ Ἐπίσημον Κράτος ἔχουσι καθῆκον νὰ ἐξετάσῃσι, νὰ ἐξακριβώσῃσι καὶ ἐπισημοποιήσῃσι τὸ γεγονός.

Ἐκτὸς ὅμως τούτου, νομίζομεν ὅτι ἡ ἐμφάνισις τοῦ οὐρανόυ τούτου Σταυροῦ, καθ' ἣν ἡμέραν ἐορτάζεται κατὰ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον ἡ ἐορτὴ τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἀποτελεῖ μίαν ἐπὶ πλέον ἐπίσημον Θεόθεν βεβαίωσιν περὶ τῆς ὀρθότητος τῶν ἐπὶ τοῦ προκειμένου πεποιθήσεων τῶν ἀκολουθούντων τὸ ἡμερολόγιον τοῦτο, παρέχει δὲ καὶ εἰς τοὺς διευθύνοντας σήμερον τὰ τῆς Ἐκκλησίας χεῖρα βοηθείας οὐρανόθεν πρὸς ἀναθεώρησιν τῆς ἀντικανονικῆς ἀποφάσεώς των περὶ εἰσαγωγῆς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας μονομερῶς τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου δι' ἀποσχίσεως ἐκ τοῦ μεγάλου σώματος τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἡ Διοικοῦσα Ἐπιτροπὴ
τοῦ Συλλόγου τῶν Ὁρθοδόξων

ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΕΝΑ ΧΡΟΝΟ (1926)

Τόσο ἡ δημοσιευθεῖσα εἰς τὸ «Σκρίπ» ἀνακοίνωσις ὅσο καὶ οἱ μαρτυρίαι τῶν αὐτοπτῶν μαρτύρων ἐδημιούργησαν σάλον ἀνά τὴν Ἑλλάδα, με ἀποτέλεσμα νὰ θορυβηθῆ καὶ αὐτὸς ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χαυσόστομος Παπαδόπουλος, ὁ ὁποῖος καὶ ἔκανε τὸ πᾶν διὰ νὰ κρατήσῃ σιωπηλὴς τις ἡμερίδες* σχετικὰ μετὰ τὸ συγκλονιστικὸ συμβάν.

Ἐπρεπε νὰ παρέλθῃ, ὅμως, ἕνας ὁλόκληρος χρόνος «ἠριμάνσεως» διὰ νὰ σχολιασθῆ τὸ θεῖον ὄραμα καὶ ἀπὸ τὸ ἐπίσημο ὄργανο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Ἐκκλησία» μετὰ τὸ παρακάτω κρότροπο ἄρθρο γραμμéνο προφανῶς ἀπὸ κάποιον παρνοϊκόν.

Τὰ Πάτρια παραδίδουν τὸ σχετικὸν ἄρθρο στοὺς ἀναγνώστες αὐτούσις καὶ ὅπωςδῆποτε . . . ἀσχολίαστο.

ΤΟ ΟΡΑΜΑ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΩΝ

«Οἱ παλαιοημερολογίται, ἐξαρτῶντες μὲν τὴν ἀξίαν καὶ σημασίαν τῶν ἑορτῶν ἐκ τῶν ἡμερῶν καὶ ὥρων, ἐπαναστατοῦντες δ' οὐχ' ἤττον, ἐν τῷ καθορισμῷ τῶν ἡμερῶν καὶ τῶν ὥρων κατὰ τῆς κοινῆς λογικῆς καὶ τῆς παγκοσμίου συνειδήσεως, δὲν ἠρκέσθησαν εἰς ὅσα ψευδῆ θαύματα διέδωκαν, εἰς τὰ αἵματα καὶ εἰς τὰ δάκρυα τῶν εἰκόνων, ἀλλὰ παρουσίασαν καὶ τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου Σταυροῦ ἄνωθεν τῶν Ἀθηνῶν τὴν νύκτα τῆς 13 Σεπτεμβρίου κατὰ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον τοῦ παρελθόντος ἔτους, κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀγρυπνίας τῶν ἐν τινὶ ναῖσκῳ ἐξοχικῷ τῶν Ἀθηνῶν. Καὶ διατυμ-

(*) Μόνον τὸ «Σκρίπ» κατάφερε νὰ σπάσῃ τὴν σιωπὴν.

πανίζουσι λοιπόν ἔκτοτε οἱ ἀκούραστοι ἄνθρωποι τὸ ὄραμα τοῦ Σταυροῦ, χωρὶς νὰ εἶναι ὅλοι σύμφωνοι περὶ τοῦ ὁποῖον πράγματι ἦτο τὸ σημεῖον. Καὶ φωνάζουσι λοιπόν, ὅπως οἱ παλαιοὶ Μανικαῖοι, οἱ ὁποῖοι διαρκῶς ἔβλεπον ὀράματα: νά, λοιπόν, πὺ καὶ ὁ Θεὸς μαρτυρεῖ ὅτι τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον εἶναι ὀρθὸν καὶ ὄχι τὸ νέον! Εἰς τὸν Σταυρόν, τὸν ὁποῖον βεβαιοῦσι ὅτι εἶδον καὶ τοῦ ὁποῖου εἰκόνα ἐδημοσίευσαν, δὲν ὑπῆρξε καμμία ἐπιγραφή, ἀλλ' οἱ παλαιοημερολογίται ἰσχυρίζονται ὅτι αὐτὴν τὴν ἔννοιαν εἶχεν ἡ ἐμφάνισις τοῦ Σταυροῦ. Ἄς ὑποθέσωμεν ὅμως ὅτι τὸ ὄραμα ἐκεῖνο τοῦ Σταυροῦ δὲν ἦτο σκηνοθέτημα ἢ κατασκευάσμα τῆς φαντασίας. Πόθεν συμπαίρνουσιν οἱ παλαιοημερολογίται ὅτι τοιαύτην καὶ ὄχι ἄλλην ἔννοιαν εἶχε; Διότι ἐν πρώτοις ὅλος ὁ κόσμος πιστεύει καὶ ἀποδεικνύει ὅτι τὴν ἑσπέραν ἐκείνην δὲν ἦτο 13 ἀλλ' 26 Σεπτεμβρίου. Ἔπειτα δὲ τὸ ὄραμα τοῦ Σταυροῦ ἐνεφανίσθη μέχρι τοῦδε δις, ἅπαξ μὲν τῷ 313 εἰς τὸν Μ. Κωνσταντῖνον καὶ δευτέραν φοράν τῇ 7 Μαΐου 351 εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, ἐπὶ τοῦ ἁγίου Κυρίλλου. Τὴν μὲν πρώτην φοράν διὰ νὰ πιστεύσῃ ὁ τότε ἄπιστος Κωνσταντῖνος καὶ νὰ γίνῃ χριστιανός, καὶ τὴν δευτέραν φοράν διὰ νὰ πιστεύσουν οἱ Ἑβραῖοι καὶ αἰρετικοὶ τῆς Ἱερουσαλήμ, καὶ διὰ νὰ γίνουν χριστιανοὶ καὶ ὀρθόδοξοι, ὡς ἔγραφεν ὁ ἅγιος Κύριλλος. Ὡστε καὶ τὰς δύο φορές παρουσιάσθη τὸ ὄραμα διὰ νὰ πιστεύσωσιν οἱ αἰρετικοὶ καὶ ἐπομένως ἐὰν τὸ ὄραμα τῶν παλαιοημερολογιτῶν δὲν ὑπῆρξε κατασκευάσμα νοσοῦσης φαντασίας, ἐφάνη εἰς ἀπίστους καὶ ὄχι εἰς πιστούς. Ἐὰν σκοπὸς τοῦ ὀράματος τούτου ἦτο νὰ πιστεύσουν οἱ ἀκολουθοῦντες τὸ νέον ἡμερολόγιον, ἔπρεπε νὰ φανῆ εἰς αὐτοὺς διότι ἄλλως εἶναι ἀνωφελές. Ἐὰν τὸ ὄραμα ἀπέβλεπεν εἰς τοὺς ὀρθοδόξους, ἔπρεπε νὰ φανῆ εἰς αὐτούς. Διὰ νὰ φανῆ λοιπὸν εἰς παλαιοημερολογίτας, ἐὰν πράγματι ἐφάνη, σημαίνει ὅτι ἦτο μαρτυρία Θεοῦ ὅτι εὐρίσκονται ἐν μεγάλῃ πλάνῃ. Τὸ σημεῖον τοὺς ἔλεγεν: ὦ ἀνόητοι, δὲν γνωρίζετε λοιπὸν ὅτι ἐπέρασεν ἡ ἑορτὴ τοῦ Σταυροῦ; τόσα ἑκατομμύρια ἀνθρώπων παραδέχονται ὅτι σήμερον εἶναι 26 Σεπτεμβρίου καὶ σεῖς ἐξακολουθεῖτε νὰ νομίζητε ὅτι εἶναι ἀκόμη 13 καὶ παραμονὴ τῆς ἑορτῆς τοῦ Σταυροῦ; διατί, ὦ ἄπιστοι, ἑορτάζετε τὴν ἑορτὴν τοῦ Σταυροῦ εἰς τὰς 27 Σεπτεμβρίου ἐνῶ πρέπει νὰ ἑορτάζητε εἰς τὰς 14; Αὐτὰ λοιπὸν ἠμποροῦσε νὰ σημαίνῃ, ἐὰν τῷ ὄντι ἐνεφανίζετο τοιοῦτον ὄραμα. Δὲν ἦτο δυ-

νατὸν ἄνθρωποι ἔχοντες σῶας τὰς φρένας ἐναντίον τῆς λογικῆς καὶ ἐναντίον τῆς ἀληθείας νὰ πιστεύωσιν ὅτι τὴν νύκτα τοῦ δῆθεν ὁράματος ἦτο 13 καὶ ὄχι 26 Σεπτεμβρίου. Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἰσχυρίσθησαν οἱ παλαιοημερολογῖται, ὅτι ἔχυναν αἵματα αἰ εἰκόνες ναοῦ τινος τῶν Ἀθηνῶν διὰ τό... ἡμερολόγιον! Ἀπεδείχθη ὅτι τὰ αἵματα ἐκεῖνα ἦσαν κόκκινη μπογιά. Καὶ ὁ δυσπιστῶν ἠμπορεῖ νὰ διέλθῃ νὰ ἴδῃ. Τὸ ἴδιον τώρα συμβαίνει καὶ μὲ τὸ διατυμπανιζόμενον ὄραμα καὶ μὲ τὰ ἄλλα ψευδῆ θαύματα, τὰ ὁποῖα περιέγραψαν εἰς ἓν βιβλίον ρουμάνου Ἀγιορείτου, τὸ ὁποῖον ἡ Κοινότης Ἀγίου Ὀρους ἐπισήμως ἔκαυσεν ὡς ἀσεβὲς καὶ αἰρετικόν. Εἰς τὸ βιβλίον ἐκεῖνο ὑπῆρχεν τὸ περίφημο ὄραμα τοῦ Σταυροῦ, διὰ τοῦ ὁποῖου προσπαθοῦσιν οἱ παλαιοημερολογῖται νὰ ἐξαπατήσωσι τὰ γραῖδια. Καλῶς, λοιπόν, ἔπραξεν ἡ Κοινότης τοῦ Ἀγίου Ὀρους ἀποφασίσα νὰ καύσῃ τὸ βιβλίον».

Ἡ Διοικητικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ «Συλλόγου τῶν Ὀρθοδόξων» ἀπήντησεν εἰς τὴν Συνοδικὴν ἀνακοίνωσιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μὲ μακροσκελῆ «ἀντεγκύκλιον», ἡ ὁποία ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν Ἀθηναϊκὴν ἐφημερίδα «Ἑλληνικὴ» 11 Ἰουλίου 1926. Μὲ τὴν «ἀντεγκύκλιον» ἐδημοσιεύθη διὰ πρώτην φορὰν καλλιτεχνικὴ εἰκὼν τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ φιλοτεχνηθεῖσα καθ' ὑπόδειξιν τῶν αὐτοπτῶν μαρτύρων τοῦ θαύματος.

Μεταξὺ ἄλλων ἀναφέρονται εἰς τὴν «ἀντεγκύκλιον» καὶ τὰ ἐξῆς σχετικὰ μὲ τὴν Γ' ἐμφάνισιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

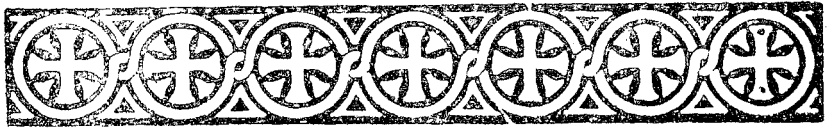
«Γνωρίζομεν καὶ κηρύττομεν, διότι καὶ πιστεύομεν, ὅτι ἡ ἀγία θρησκεία, τὴν ὁποῖαν παρέδωκεν εἰς ἡμᾶς ὁ Θεάνθρωπος, ἔθε-
μελιώθη μὲν ἐπὶ τῇ διδασκαλίᾳ Ἀποστόλων καὶ Προφητῶν, «ὄντος ἀκρογωνιαίου αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Ἐφεσ. β' 20), ἐστερεώθη δὲ καὶ ἐνεδυναμώθη διὰ τοῦ αἵματος τῶν μαρτύρων, ἀλλὰ καὶ διὰ

θαυμάτων, τὰ ὁποῖα, καθὼς ἄλλοτε ἐγένοντο, οὕτω γίνονται καὶ σήμερον. Δὲν φρονοῦσιν ἴσως οἱ συνοδικοὶ ὅτι παρῆλθεν ὁ καιρὸς τῶν θαυμάτων ἀφοῦ οἱ σύντροφοὶ αὐτῶν προκαλοῦν κατ' ἔτος καὶ ἐγκρίνουν τὴν δημοσίευσιν θαυμάτων, γινομένων διὰ τῆς χάριτος τῆς Θεοτόκου εἰς τὴν νῆσον Τῆνον. Ὑποθέτομεν ὅτι καὶ εἰς τὰ παλαιὰ θαύματα πιστεύουν, διότι ἐγκωμιάζει ταῦτα τῶν πιστῶν ἡ Ἐκκλησία, δοξολογοῦσα τὴν δι' αὐτῶν ἐμμανῶς ἐκδηλουμένην φιλανθρωπίαν καὶ δύναμιν τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν ὑπὲρ τοῦ πλάσματος αὐτοῦ πρόνοιαν. Ἀλλὰ διὰ ποῖον λόγον ἀπιστοῦσιν εἰς τὸ σήμερον περὶ ἡμᾶς ἐμφανισθὲν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ σημεῖον; Μὴ ὁ Θεὸς τῶν πιστῶν δὲν εἶναι ὁ θαυματουργήσας εἰς τὰς παρελθούσας τῶν πατέρων ἡμῶν γενεάς;

» Μήπως ἔχασε τὴν δύναμιν τοῦ θαυματουργεῖν, παθὼν καὶ αὐτὸς ἀλλοίωσιν ὡς ἔπαθον οἱ «νεωτερισταὶ» ἀρχιερεῖς; Καὶ διατὶ ὑβρίζουσιν ἡμᾶς ὡς «ἐν ὑποκρίσει ψευδομένους καὶ κεκατηριασμένους τὴν ἰδίαν συνείδησιν»; Διότι, πίστιν ἔχοντες εἰς τὴν θειότητα καὶ δογμάτων, καὶ παραδόσεων, καὶ πολιτείας, καὶ λατρείας, ἠξιώθημεν πέρυσιν ἐν τῇ μνήμῃ τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, νὰ ἴδωμεν τὴν ἐμφάνισιν ἐν αὐρανῷ τοῦ σταυρικοῦ Σημεῖου. Τοιαύτην ἐμφάνειαν ὑμνεῖ καὶ δοξολογεῖ καὶ πιστεύει ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν τὴν 7 Μαΐου γενομένην ἐν Ἱεροσολύμοις τὸ 351 ἔτος καὶ φρονοῦμεν ὅτι οὐδεὶς ὑψηλομακαριώτατος ἢ πανιερολογιώτατος θὰ εὔρεθῆ ν' ἀμφισβητήσῃ, οὔτε θὰ ἀρνηθῆ τὸ γεγονός ἐκεῖνο. Ἀρνοῦνται ὁμως οἱ ἑπτὰ τὸ φανερωθὲν εἰς ἡμᾶς τὴν νύκτα τῆς 13 πρὸς τὴν 14 Σεπτεμβρίου 1925 παλαιοῦ ἑορτολογίου, ἂν καὶ ἐπεμείναμεν τότε, καὶ ἐπιμένομεν ἀκόμη νὰ γίνῃ ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων πολιτικῶν προσώπων ἀνάκρισις ὅλων τῶν παρευρεθέντων τότε, ἔτι καὶ αὐτῶν τῶν ὀργάνων τῆς ἐξουσίας. Διατὶ δὲν δέχονται καὶ αὐτό;* Διότι, κατόπιν ἀπὸ ἐξέτασιν θὰ φανῆ ὅ ἐν ὑποκρίσει ψευδολογῶν» («Ἑλληνικὴ» 15 Ἰουλίου 1926).

(*) Ὡς μᾶς εἶπε ὁ κ. Ἰωάν. Γλυμῆς, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀνδρες τῆς Χωροφυλακῆς (σελ. 16), ἐγένετο ἔνορκος ἀνάκρισις διὰ τὸ θαῦμα, ἀλλ' ὁ τότε ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν τὴν ἀπέκρυψε ἀπὸ τὴν δημοσιότητα.

14 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1926

ΟΙ ΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝΤΕΣ ΤΟ ΠΑΛΑΙΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ
ΕΤΕΛΕΣΑΝ ΧΘΕΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ ΤΟΥ
ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ — ΤΟ ΓΕΝΟΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΣΥ ΘΑΥ-
ΜΑ — Η ΚΑΤΑ ΤΟ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΟΝ ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ ΤΟΥ
ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟΝ — ΓΝΩΣΤΟ-
ΠΟΙΗΣΙΣ ΥΠΟ ΤΩΝ ΑΡΧΩΝ

Η ΧΘΕΣΙΝΗ ΕΟΡΤΗ.

Ὁ ἐνταῦθα Σύλλογος ἐτέλεσε χθὲς ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ (Παλαιὸν ἡμερολόγιον) λειτουργίαν εἰς τὸ παρεκκλήσιον Ἅγιος Ἀνδρέας τῶν Πατησίων, καθ' ἣν ἐπηκολούθησεν ἀγρυπνία, εἰς ἣν μετέσχον πλείστοι Χριστιανοὶ ἀσπαζόμενοι τὰς ἀρχὰς τοῦ Συλλόγου. Ὑπὸ τῆς Διοικήσεως τοῦ Συλλόγου ἐξεδόθη τὸ κάτωθεν ἀνακοινωθέν:

(Τὸ δημοσιεύομεν εἰς τὴν 5ην σελίδα).

Ο ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ

Τὴν ἐορτὴν τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ κατὰ τὸ Παλαιὸν Ὁρθόδοξον Ἠμερολόγιον ἐορτάσθη μὲ ἀγρυπνία ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Θρησκευτικῆς Κοινότητος τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου (Πατησίων) ἐν μέσῳ εὐσεβοῦς ἐκκλησιάσματος πολλῶν χιλιάδων Ὁρθοδόξων, ἐξ Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Κηφισίας, Φαλήρου καὶ περιχώρων, ὡς καὶ ἐπίσημος Δοξολογία ἐπὶ τῷ γενομένῳ Θαύματι πέρυσι κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐν τῷ Οὐρανῷ καὶ ἄνωθεν ἀκριβῶς τῆς Ἐκκλησίας εἰς ἣν ἐτελεῖτο ἡ Ἱερὰ Λειτουργία, ἐπὶ παρουσίᾳ μάλιστα καὶ αὐτῶν τῶν ὀργάνων τῆς Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς, καὶ τοῦ ὁποίου τὴν εἰκόνα δημοσιεύομεν μετὰ τοῦ σχετικοῦ τότε ἀνακοινωθέντος.

Ἡ Διοικητικὴ Ἐπιτροπὴ

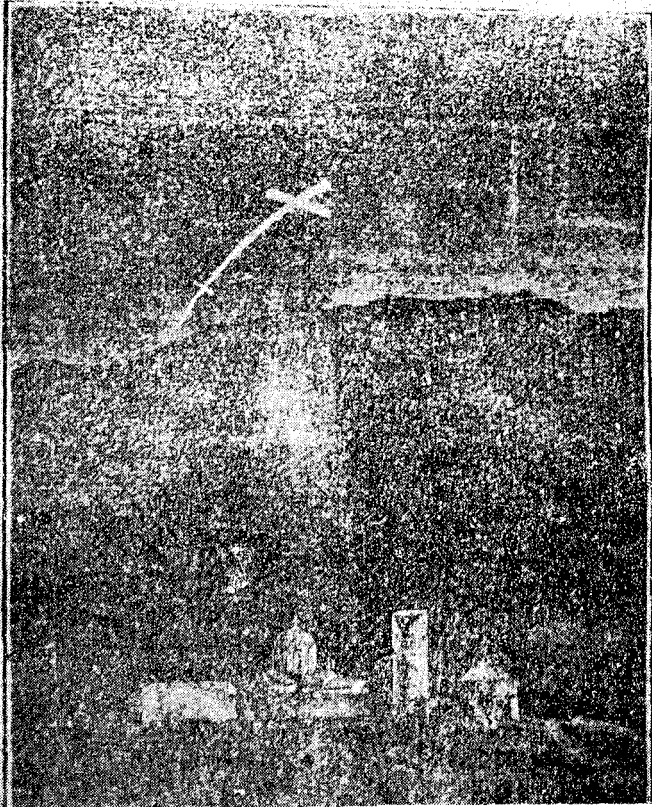
Ο γόν Δρ. Αρσένος δ κ. Μισσοβίτι έδωσε άδουαίτη την ομιλίαν της ναιε
 και το έργο της ρουμανολογικής

Ν. ΒΕΪΠΗ

ΟΙ ΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝΤΕΣ ΤΟ ΠΑΛΑΙΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΕΤΕΛΕΣΑΝ ΧΘΕΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ ΤΗΣ ΑΝΥΨΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

ΤΟ ΓΕΝΟΜΕΝΟΝ ΠΕΡΥΣΙ ΘΑΥΜΑ.—Η ΚΑΤΑ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ ΤΟΥ
 ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟΝ.—ΕΓΙΣΤΟΡΧΗΣΙΣ ΥΠΟ ΤΩΝ ΑΡΧΩΝ.—ΜΙΑ
 ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΡΕΣΠΙΤΙΩΝ—ΕΓΙΣΤΕΙ ΕΚΗΝΑΙ ΥΠΟ ΧΡΥΣΟΦΥΛΑΚΩΝ.

Μετά την μεταστροφή των δεικτών του ημερολογίου το να είδαμε γ. η. Ιουλιανούς πραγματικούς και την υπαγωγή τους στο Θεότοπον. Το γεγονός αυτό ταύτης εφαρμογήν και Γρηγοριανού άριθμού άναδόν του Ναού έγράφη σε

Φωτοτυπία του δημοσιεύματος της έφημερίδος «Έλληνική» τής 28 (15) Σεπτεμβρίου 1926.

ΗΡΟΥΝ ΚΥ' ΕΓΩ ΕΚΕΙ

«Και ἡμεῖς ἐσμέν μάρτυρες» (Πράξ. ε' 32) καὶ «Ἐπὶ στόματος δύο μαρτύρων καὶ τριῶν σταθῆσεται πᾶν ῥῆμα» (Β' Κορινθ. ιγ' 1).

Ὅσοι ἐκ τῶν ἐπιζώντων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν εἶχαν τὴν εὐλογίαν καὶ τὴν μεγάλην τιμὴν νὰ παρευρεθοῦν εἰς τὸ ἱερόν ἐξωκκλήσιον τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ἐκεῖνη τὴν ἀνεπανάληπτον νύκτα τῆς 14ης Σεπτεμβρίου τοῦ 1925 καὶ νὰ καταστοῦν αὐτόπτες μάρτυρες τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, με ἐκδηλον συγκίνησιν καὶ χαρὰν μᾶς διηγοῦνται ὁ καθένας με τὸν ἰδικόν του τρόπον τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Πρῶτος ἔχει τὸν λόγον ὁ σεβαστὸς κ. Ἀνδρέας Βαπορίδης, ὁ μόνος ἐπιζών ἐκ τῶν ἰδρυτῶν καὶ μελῶν (*) τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ τότε «Συλλόγου τῶν Ὁρθοδόξων».

«Ἐπειδὴ τὸ ἐξωκκλήσι τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου βρισκόταν μακρὰ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα τὸ χρησιμοποιοῦσε ὁ σύλλογός μας ὡς «Μητρόπολι». Ἐκεῖ συναθροίζομαστε κάθε Κυριακὴ καὶ κάθε μεγάλη ἑορτὴ, κατὰ τὸ Πάτριον ἑορτολόγιον, καὶ ἀγρυπνοῦσαμε. Ἰερεῖς ποὺ μᾶς ἐξυπηρετοῦσαν τότε ἦταν οἱ ἀείμνηστοι π. Παρθένιος ὁ Ἰβηρίτης καὶ ὁ Παπὰ - Γιάννης ὁ Φλώρος.

Τὴν νύκτα ποὺ φάνηκε ὁ τίμιος Σταυρὸς βρισκόμουν στὸ Ἅγιο Ὄρος διὰ κάποια ὑπηρεσία τοῦ ἱεροῦ μας ἀγῶνος καὶ συγκεκριμένα ἀγρυπνοῦσα εἰς τὴν πανηγυρίζουσα ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ξη-

(*) Ὡς γνωστὸν οἱ πρῶτοι Παλαιοσημερολογῖτες εἶχαν ὀργανωθῆ με τὴν σύστασιν τοῦ «Συλλόγου τῶν Ὁρθοδόξων» καὶ με Διοικήσιν ἀποτελουμένη ἐκ τῶν ἑξῆς μελῶν: Περ. Γκέτουρη, Κων. Μπερλῆ, Ἄνδρ. Βαπορίδης, Ἄλεξ. Συμεωνίδης, Ἰωάν. Σιδέρης, Κων. Κωτσιαυτοπούλου καὶ Χαραλ. Μαυρογιάννη.

ροποτάμου. Κατὰ τὴν ὥρα τῆς λιτῆς καὶ ὅταν ἐξῆλθε ὁ τίμιος Σταυρὸς πρὸς προσκύνησιν γονάτισα καὶ μὲ δάκρυα παρεκάλεσα: «Σταυρὲ τοῦ Χριστοῦ σκέπασε καὶ προστάτεψε τοὺς ἀδελφούς μας ποὺ ἀγρυπνοῦν ἀπόψε ἐκεῖ κάτω, στὸν Ἅγιο Ἰωάννη τὸν Θεολόγο».

Ὅταν δέ, μετὰ ἀπὸ ἡμέρες, βρέθηκα στὴν Ἱερὰ Σκήτη τῆς Ἁγίας Ἄννης ἔμαθα διὰ τὸ μέγα Θαῦμα τῆς θείας ἐμφανίσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ».

«Ἦμουν ἓνας ἀπὸ τοὺς ἄνδρες τῆς Σχολῆς Χωροφυλακῆς ποὺ ἔστειλαν τὸ βράδυ ἐκεῖνο, πρὶν 50 ἔτη, στὸ ἐρημοκκλήσι τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου διὰ νὰ ἐμποδίσωμεν τὴν ἀγρυπνίαν.

Ἐκεῖ οἱ Παλαιοημερολογῖτες θὰ ἀγρυπνοῦσαν διότι ξημέρωνε ἡ ἑορτὴ τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Ἐπειδὴ εἶχε συγκεντρωθῆ πολὺς κόσμος, περισσότερα ἀπὸ δύο χιλιάδες ἄτομα, δὲν ἐπιχειρήσαμε νὰ συλλάβωμε τὸν Ἱερέα, ὅπως εἶχαμε ἐντολή, ἀλλὰ ξαπλώσαμε ἥσυχια στὴν κοντινὴ πλαγιά καὶ περιμέναμε νὰ τελειώσουν.

Στὶς 11 καὶ μισὴ περίπου τῆ νύκτα ἀκούσαμε μεγάλο καὶ παράξενο θόρυβο ποὺ προερχόταν ἀπὸ τὶς φωνές τοῦ πλήθους. Χωρὶς νὰ χάσωμε καιρὸ τρέξαμε νὰ δοῦμε τί συμβαίνει... καὶ εἶδαμε... Ὅλο τὸ πλῆθος τῶν πιστῶν βρισκόταν σὲ θρησκευτικὴ παραφορά. Ἄλλοι κλαίγοντας καὶ ἄλλοι φωνάζοντας τὸ «Κύριε ἐλέησον» γονατιστοὶ εἶχαν στρέψει τὸ βλέμμα τους πρὸς τὸν οὐρανό, ἐνῶ μερικοὶ λιποθυμοῦσαν ἀπὸ τὴν μεγάλη συγκίνησι. Τότε κοιτάξαμε κι' ἐμεῖς καὶ εἶδαμε τὸ θαυμάσιο, ἓνα δηλαδὴ τεράστιο ὀλοφώτεινο Σταυρό, πολὺ ψηλὰ πάνω ἀπὸ τὸν Ναό, νὰ φωτίζει ὀλόκληρη τὴν περιοχὴ. Στὴν ἀρχὴ μᾶς ἔπιασε φόβος ἀλλὰ ἀμέσως συνήλθαμε καὶ γονατίσαμε ξεχνώντας τὴν ἀποστολὴν μας καὶ κλαίγοντας σὰν μικρὰ παιδιὰ.

Περὶττό, βέβαια, νὰ οἶς πῶ ὅτι παρακολουθήσαμε τὴν ἱερὰ ἀ-

γρυπνία μέχρι τέλους γεμᾶτοι συγκίνησι, ὅχι πὰ σὰν καταδιωκτικὰ ὄργανα ἀλλὰ σὰν πιστοὶ Χριστιανοί. Τὸ πρῶτῃ, ὅταν κατεβήκαμε στὴ Σχολή, διηγηθήκαμε σ' ὅλους τὸ μέγα θαῦμα ποὺ εὐτυχίσαμε νὰ ἰδοῦμε. Κατόπιν ἔγιναν ἀνακρίσεις καὶ ὅλοι μας ἐγόρκως κυταθέσαμε ὅτι εἶδαμε πεντακάθαρα τὸν Τίμιον Σταυρὸ στὸν οὐρανὸ ψηλά».

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΓΛΥΜΗΣ

Συνταξιούχος ἀστυνομικὸς—ἑτῶν 78. Ὁδὸς Ἀριστοτέλους 73, Περιστέρι.

«Τὸ θαῦμα ἔγινε τὸ 1925 ὅταν πήγαμε νὰ κάνουμε ὀλονυκτία διὰ τὴν ἑορτὴ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Ἐξ αἰτίας τῶν διωγμῶν τότε κάναμε ὀλονυκτίες στὰ πὺδ μακρυνὰ ἐξωκκλήσια. Τὸ βράδυ μάλιστα ἐκεῖνο ἦλθαν χωροφύλακες μ' ἓνα ὑπομοίραρχον διὰ νὰ πιάσουν τὸν ἱερέα μας, τὸν μακαρίτη τὸν Παπα-Γιάννη τὸν Φλῶρο. Κατὰ τὴν 11 καὶ μισὴ βρισκόμουν ἔξω ἀπὸ τὸ Ναὸ μαζὶ μ' ὅλο τὸν κόσμον. Καὶ τότε φάνηκε ψηλὰ ὁ Σταυρὸς μὲ πολὺ-πολὺ Φῶς. Ὁλος ὁ κόσμος γονάτισε καὶ προσευχόταν, οἱ δὲ χωροφύλακες ποὺ εἶδαν μὲ τὰ μάτια τους τὸ θαῦμα μᾶς πλησίασαν, σὰν φίλοι πιά, καὶ ἔγιναν ἓνα μὲ τὸ ἐκκλησίασμα. Ἡ ἐμφάνισις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ κράτησε, ἂν θυμᾶμαι καλά, πάνω ἀπὸ ἓνα τέταρτον».

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΟΝΤΟΣ

Ἑτῶν 80— Ὁδὸς Μακεδονίας 64, Τσακὸς Ἀγίας Παρασκευῆς Ἀττικῆς.

«Τὸ βράδυ ἐκεῖνο τοῦ 1925, ποὺ φανερώθηκε ὁ Τίμιος Σταυρὸς, ἔκανα τὸ τελευταῖο δρομολόγιο ὡς ὀδηγὸς τράμ. Εἶχα φθάσει στὴν

Ὁμόνοια καὶ ἔκανα τὸν κύκλο τῆς, ὅταν εἶδα τοὺς ἀνθρώπους νὰ κοιτάζουν πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ νὰ φωνάζουν: «κοιτᾶτε... ὁ Σταυρὸς... ὁ Σταυρὸς». Ἀμέσως πάτησα φρένο καὶ σταμάτησα τὸ ὄχημα. Ἔβγαλα τὸ κεφάλι μου ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ ὀχήματος καὶ εἶδα κι' ἐγὼ ὁ ἀνάξιος τὸν Τίμιον Σταυρὸν τοῦ Κυρίου μας — δοξασιμένο νᾶναι τὸ ἅγιον Ὄνομά Του — νὰ φεγγοβολᾷ πάνω ἀπὸ τὸν Ὑμητό. Δὲν θυμᾶμαι πόσο κράτησε αὐτό. Ἐνα μόνο γνωρίζω, ὅτι ὁ Τίμιος Σταυρὸς ποὺ εἶδα ἐκεῖνο τὸ βράδυ μ' ἔκανε ἄλλο ἄνθρωπο. Ἀπὸ τότε ὅλοι στὴν οἰκογένειά μου γίναμε πιστὰ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν.

Α Θ Α Ν Α Σ Ι Ο Σ Π Ρ Ι Μ Α Λ Η Σ

Ἐτῶν 80 — Συνταξιούχος Τροχιδορομικός — Καρβάλης 17, Νίκαια.

Ἦσαν τότε 18 ἐτῶν. Μαζὶ μὲ τὴν μακαρίτισσα τὴν μητέρα μου πήγαμε τὸ βράδυ ἐκεῖνο ν' ἀγρυπνήσωμε στὸ ἐρημοκκλήσι τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ποὺ βρίσκεται στοὺς πρόποδες τοῦ Ὑμητοῦ. Εἶχαμε ἐτοιμασθῆ μάλιστα νὰ μεταλάβωμε. Περὶ τὴς 11 καὶ μισή, ἐνῶ ψαλλόταν, ἂν θυμᾶμαι καλά, ὁ μέγας ἑσπερινὸς τῆς ἑορτῆς τῆς Ὑψώσεως, ἔγινε στὸν οὐρανὸν ἡ ἐμφάνισις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Ἦταν τόσο δυνατὸ τὸ φῶς Του ποὺ ἐφωτίσθη ὁλόκληρος ἡ περιοχὴ. Ὅλοι γονατίσαμε προσευχόμενοι καὶ δὲν χορταίναμε νὰ βλέπωμε τὸ θεῖο αὐτὸ Δῶρο. Χαρακτηριστικὰ θυμᾶμαι ἕνα τυφλὸ ποὺ ἦταν δίπλα μου καὶ ἔχοντας τὰ κλειστὰ μάτια του στραμμένα πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐφώναζε μὲ σπαρακτικὴ φωνὴ τὸ «Κύριε ἐλέησον».

Η Λ Ι Α Σ Α Γ Γ Ε Λ Ο Π Ο Υ Λ Ο Σ

Ἐτῶν 68 — Ἀδριανουπόλεως 78, Ἀνάληψις Παγκράτι.

«Θυμᾶμαι τὴ βραδυὰ ἐκείνη τοῦ 1925, σὸν νᾶναι τώρα. Κάναμε ἀγρυπνία στὸν ἅγιον Ἰωάννη τὸν Θεολόγο. Εἶχεν ἔλθει πολὺς κόσμος ἀπὸ Μέγαρο, Κούλουρη, Ἐλευσίνα καὶ Μάνδρα. Στὶς 11 καὶ μοῆ περίπου οἱ περισσότεροι ἦταν ἔξω ἀπὸ τὸ ἐκκλησάκι, ἐνῶ ὁ παπὰ-Γιάννης καὶ λίγοι ἀπὸ μᾶς εἴμαστε μέσα. Ξαφνικὰ ἐκεῖ πού ὁ ψάλτης διάβαζε μὲ δυνατὴ φωνὴ τὴν ὠραία ὁμλία πού ἀρχίζει μὲ τὸ «πάλιν ἑορτὴ καὶ πάλιν πανήγυρις» ἀκούσθηκαν φωνές ἀπὸ τὸ πλῆθος πού ἔλεγαν «ὁ Σταυρός!.. ὁ Σταυρός!..».

Ἐμεῖς ὅμως μέσα δὲν ξεκαθαρίσαμε καλά τί ἔλεγαν καὶ νομίσουμε ὅτι φώναζαν ὁ στρατός, ὁ στρατός! Ἀμέσως λοιπὸν χωρὶς κί' οἱ ἴδιοι νὰ τὸ καταλάβουμε πῶς, ντύσαμε τὸν παπᾶ μὲ κουλουριώτικα ρούχα μαντήλα καὶ φοῦστα. Ἔτσι, καὶ νὰ τὸν ἔβλεπαν ἦταν ἀδύνατον νὰ τὸν πιάσουν.

Οἱ φωνές ὅμως ἀπ' ἔξω ἐξακολουθοῦσαν δυνατὲς γι' αὐτὸ βγήκαμε καὶ ἐμεῖς ἔξω. Τότε εἶδαμε τὸν Τίμιο Σταυρὸ στὸν Οὐρανὸ καὶ καταλάβαμε τὸ λάθος μας. Ἄλλ' ἐκεῖ πού μὲ συγκίνησι καὶ γονατιστοὶ παρακολουθοῦσαμε τὸ θαυμάσιο, νᾶσου καὶ πλησιάζουν οἱ χωροφύλακες μὲ τὸν μακαρίτη τὸν Παπαγεωργίου ἐπικεφαλῆς. Μόλις εἶδαν τὸν Σταυρὸ γονάτισαν. Κί' αὐτοὶ πού ἦταν διώκτες φοβεροὶ ἔγιναν ὑπέρμαχοι τῆς Ὁρθοδοξίας».

ΕΓΘΥΜΙΑ (ΜΟΥΣΟΥΡΙΔΟΥ) ΜΟΝΑΧΗ

Καθηγουμένη Ἱ Μονῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Πάργης Ἀττικῆς.

«Εἶχαμε εἰδοποιηθῆ ὅτι τὸ βράδυ τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ θὰ γινόταν ἀγρυπνία στὸν Ἅγιο Ἰωάννη τὸν Θεολόγο, στὸν Ὑμηττό. Ξεκινήσαμε ἀπὸ τὸ Λιόπεσι δεκαπέντε περίπου ἄτομα καὶ μετὰ ἀπὸ δύο ὥρες φθάσαμε πεζοὶ στὸ ἐξωκκλήσι.

Ἐκεῖ εἶχε μαζευτῆ πάρα πολὺς κόσμος καὶ οἱ περισσότεροι παρέμεναν ἔξω. Κατόρθωσα μὲ κόπο νὰ μπῶ μέσα μόλις ἄρχισε ἡ ἀγρυπνία. Τὰ μεσάνυχτα ἀκούσαμε θόρυβο ἔξω ἀπὸ τὸ ναὸ καὶ βγαίνοντας εἶδαμε τὸν Τίμιο Σταυρὸ. Ὅλοι μας παρακολουθοῦσα-

με ἐπὶ μισῆ ὥρα τὸ θαυμάσιον αὐτὸ σημεῖον. Τὰ δάκρυα ἦταν ἀδύνατον νὰ συγκρατηθοῦν. Ὅταν παὰ χάθηκε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ὁ Σταυρὸς, ἡ ἀγρυπνία συνεχίστηκε διὰ νὰ τελειώσῃ στὶς 4 τὸ πρῶτῳ περισσότερο πανηγυρικῇ καὶ πρὸ πάντων μὲ μεγάλη κατάνυξι.

ΙΩΑΝΝΗΣ Κ. ΔΑΒΑΡΗΣ

Ἔτων 76 — Κτηματίας — Παιανία Ἀττικῆς

«Ἐμένα στὰ Ταμπούρια τοῦ Πειραιᾶ μαζί μὲ τὸν πατέρα μου ποὺ ἦταν τυφλός, ὅταν μᾶς εἰδοποίησαν ὅτι στὴν ἑορτὴ τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ θὰ γινόταν ἀγρυπνία στὸν Ἅγιο Ἰωάννη τὸν Θεολόγο στὸν Ὑμηττό. Ξεκινήσαμε λοιπὸν 50 ἄτομα ἀπὸ τὴν περιοχὴ Ἁγίου Δημητρίου Πειραιῶς καὶ φθάσαμε στὸ ἐκκλησάκι, πρὶν ἀρχίσῃ ἡ ἀγρυπνία. Εἶχε μαζευτῆ πάρα πολὺς κόσμος. Κατὰ τὰ μεσάνυκτα, καὶ ἐνῶ ἤμουν μὲ τὸν πατέρα μου ἔξω, φάνηκε στὸν οὐρανὸ ὁ Τίμιος Σταυρὸς ποὺ ἔφεγγε σὰν προβολέας. Γονατίσαμε μαζί μὲ τοὺς ἄλλους. Ὁ πατέρας μου χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ δῆ τὸ οὐράνιο δῶρο δὲν ἔπαυε στιγμῇ νὰ φωνάζῃ δυνατὰ τὸ «Κύριε ἐλέησον».

ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ (ΚΑΛΜΠΕΝΗ) ΜΟΝΑΧΗ

Ἱερὸν Ἑσυχαστήριον τὸ Γενέθλιον τῆς Θεοτόκου, Μπάλα — Ἀττικῆς.

Παραθέτομεν αποσπάσματα ἐκ τοῦ ἡμερησίου τύπου καθὼς καὶ ἐκ τῶν κατὰ καιροὺς ἐκδοθέντων βιβλίων, τὰ ὁποῖα ἀνέγραψαν τὸ θεσπέσιον Θαῦμα τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

«Ἐκτὸς ὅμως τούτου, νομίζομεν ὅτι ἡ ἐμφάνισις τοῦ Οὐρανίου Σταυροῦ, καθ' ἣν ἡμέραν ἐορτάζεται κατὰ τὸ Παλαιὸν (Ἑλληνικὸν Σωσιγένειον) Ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον ἢ ἐορτὴ τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἀποτελεῖ μίαν ἐπὶ πλέον ἐπίσημον Θεόθεν βεβαίωσιν περὶ τῆς ὀρθότητος τῶν ἐπὶ τοῦ προκειμένου πεποιθήσεων τῶν ἀκολουθούντων τὸ ἡμερολόγιον τοῦτο, παρέχει δὲ καὶ εἰς τοὺς διευθύνοντας σήμερον τὰ τῆς Ἐκκλησίας, χεῖρα βοηθείας Οὐρανόθεν, πρὸς ἀναθεώρησιν τῆς ἀντικανονικῆς ἀποφάσεώς των περὶ εἰσαγωγῆς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας μονομερῶς τοῦ νέου ἔρτολογίου δι' ἀποσχίσεως ἐκ τοῦ μεγάλου Σώματος τῆς Ὁρθοδοξίας».

(«Κέντρα», Ἀθῆναι 1925, ὑπὸ Μοναχοῦ Ἀρσενίου Κοττέα Ἀγιορείτου. Σελὶς 67).

«Δύο χιλιάδες ἄνθρωποι τὸ ἐξάισιον τοῦτο φαινόμενον τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ γονυπετεῖς μετὰ δακρύων πλέον τῆς ἡμισείας ὥρας παρηκολούθουν, διότι ἀκριβῶς ὁ τίμιος Σταυρὸς ἐπεσκίαζε ἄνωθεν τὴν Ἐκκλησίαν! Αὐτὸ τὸ ἀπόσπασμα τῆς Χωροφυλακῆς εἶδε τὸ Θαῦμα καὶ ἐξέστη ἀπὸ τὸ γεγονός· ἀφῆκε τὰ ὄπλα καὶ μετὰ τῶν πιστῶν ἠνώθη, διὰ νὰ προσφέρῃ τὴν δοξολογίαν καὶ δέξῃσιν εἰς τὸν

Κύριον τῆς Δόξης! Καὶ μόνον ὁ Ἀρχιεπίσκοπος (Χρυσόστομος Παπαδόπουλος) ἐν τῇ κακοδοξίᾳ του μετὰ πολλὰς ἡμέρας ἡμφεσθήτησε τὸ γεγονός μμούμενος καὶ κατὰ τοῦτο τὸν τρόπον τῶν ἀρχιερέων τοῦ Ἑβραϊκοῦ Λαοῦ Ἄννα καὶ Καϊάφα, τῶν σταυρωσάντων τὸν Κύριον, οἵτινες, πληροφορηθέντες παρὰ τῶν Ρωμαίων στρατιωτῶν τὸ Θαῦμα τῆς ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ἀπέκρυσαν ἀπὸ τοῦ λαοῦ τὴν ἀλήθειαν...».

(«Ἀποστασίας ἔλεγχος» ὑπὸ Ἀγιορειτῶν Πατέρων. Ἀθήναι 1933. Σελίς 273—74).

«Κατὰ μίαν τοιαύτην σύναξιν τῶν Χριστιανῶν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ Ὑμητιοῦ, ἔνθα ἐτελεῖτο ἀγρυπνία μὲ τὸν φλογερὸν καὶ ζηλωτὴν τῶν Πατρίων ἀείμνηστον Ἱερέα Ἰωάννην Φλῶρον τὴν ἑορτὴν τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, κατὰ τὸ παλαιὸν Ἑορτολόγιον, ἐφάνη ἐν τῷ Οὐρανῷ τὸ Σημεῖον τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ὡς εἰς τὸν Μέγαν καὶ Ἰσαπόστολον Κωνσταντῖνον».

(«Ἡ ἀγωνία ἐν τῷ κήπῳ τῆς Γεθσημανῆς» ὑπὸ Σταύρου Καραμήτσου—Γαβρούλια, Ἀθήναι 1961. Σελίς 63).

«Τὸ μέγα Θαῦμα τῆς 14ης Σεπτεμβρίου 1925 ποὺ δὲν θὰ ξεχασθῆ ποτέ!.. Προσφέρουμεν τὴν περιγραφὴν τοῦ Θαύματος τούτου εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς ἀναγνώστας, διὰ νὰ μαθαίνουν οἱ νέοι μας καὶ νὰ μὴν ξεχνοῦν οἱ μεγάλοι τὰ τῆς Πίστεώς μας μεγαλεῖα».

(Περιοδικὸν «Ὁρθόδοξος Παρατηρητὴς» Σεπτεμβρίου—Ὀκτωβρίου 1962).

«Σταυρὸς πύρινος καὶ περίλαμπρος, ἐξ οὐρανοῦ κατήρχετο καὶ περιήρχετο τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, καταλάμπων ὡς φῶς τῆς ἡμέρας. Ἡ Θεοσημεία τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐνέπλησε τρόμου τοὺς μαινομένους διώκτας καὶ ἐκράτησεν αὐτῶν τὰς χεῖρας. Ἀλλὰ καὶ ἐπλήρωσε χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως τὰ πλήθη τῶν πιστῶν, μετὰ δακρῶν πιπτόντων εἰς τὰ γόνατα, ὑμνούντων, εὐχαριστούντων καὶ δοξολογούντων τὸ θεσπέσιον τοῦ Κυρίου. Τὸ Θαῦμα κατέδειξε περιτράως συνεπίνευσιν τοῦ Θεοῦ εἰς τὸ ἐδραΐωμα τῆς ἀπερικλείστου Πίστεώς μας».

(«Βίος καὶ ἔργα Ἰακώβου Ματθαίου
1861-1950» Ἀθήναι 1963, σελ. 88).

Ἐγένετο τότε ἀντιγραφὴ τῆς καταστάσεως τῶν Χριστιανῶν τῆς πρώτης Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν νεοσύστατον Κοινωνίαν τῶν Ζηλωτῶν Ὁρθοδόξων. Ζῆλος πύρινος, αὐταπάρνησις τελεία, ἀμοιβαία ἀγάπη ἦσαν τὰ διακρίνοντα αὐτούς. «Προσεκαρτέρουν ὁμοθυμαδὸν τῇ προσευχῇ καὶ τῇ δεήσει», «τόπον ἐκ τόπου συνεχῶς διαμεΐοντες, καὶ πλανώμενοι ἐν σπηλαίοις καὶ ὄρεσι» διὰ τὸν ὑφιστάμενον σκληρὸν διωγμὸν. Ὁ Θεὸς παρεκάλεσε καὶ ἐνεψύχωσε τοὺς διωκόμενους δούλους Του διὰ τῆς ἐν τῷ Οὐρανῷ ἐμφανίσεως τοῦ τύπου τοῦ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ, κατὰ τὸ μεσονύκτιον τῆς 13ης πρὸς τὴν 14ην Σεπτεμβρίου τοῦ 1925, ἑορτὴν τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ κατὰ τὸ παλαιὸν ἑορτολόγιον».

(Περιοδικὸν «Ὁ Φάρος τῆς Ὁρθοδοξίας». Ἀριθ. φύλλου 1—17/6/1964).

«Διαφώτισις τοῦ Ὁρθοδόξου Ἑλληνικοῦ Λαοῦ.

Αὕτη ἐγένετο διὰ προφορικῶν κηρυγμάτων, διὰ τῆς ἐκδόσεως ἐντύπων, ἐχόντων χαρακτῆρα ἀπολογητικὸν καὶ πολεμικὸν καὶ διὰ τῆς περιοδείας ἀνά τὴν Ἑλλάδα ὑπὸ συνεχῆ ἐνίοτε διωγμὸν, Μοναχῶν, Ἱερομονάχων, Ἱερῶν καὶ Λαϊκῶν. Συνετέλεσε δὲ τὰ μέγιστα καὶ τὸ γενόμενον θαῦμα τῆς ἐν τῷ Οὐρανῷ ἐμφανίσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, γενομένου κατὰ τὸ μεσονύκτιον τῆς 13ης—14ης Σεπτεμβρίου 1925 ἄνωθεν τοῦ ἐρημοκκλησίου «ἅγιος Ἰωάννης Θεολόγος» ἔξωθεν τῶν Ἀθηνῶν, ὅπου ἐώρταζον δι' ὄλονυκτίου ἀγρυπνίας οἱ Γ.Ο.Χ τὴν ἑορτὴν τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, κατὰ τὸ πατροπαράδοτον ἑορτολόγιον. Τὸ θαῦμα διεπιστώθη καὶ ὑπὸ τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων, ἅτινα εἶχον ἀποσταλῆ ὑπὸ τοῦ Ἀρχ/που Ἀθηνῶν νὰ διώξουν ἐκ τοῦ ἐξωκκλησίου αὐτοῦ τοὺς Γ.Ο.Χ.

(«Σύντομος ἱστορικὴ περιγραφή τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος», σελίς 12 — Ἄγιον Ὅρος 1973).

«Ἀναφέρομεν τὸ γεγονός ὡς τρίτον θαῦμα, ἐπισφραγίζον τὴν ἀλήθειαν τῆς Ὁρθοδοξίας τῶν Πατέρων ἡμῶν μὲ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἄνωθεν τοῦ Ναϊδρίου τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, ἐν τῷ Οὐρανῷ, παρὰ τὰς ὑπωρείας τοῦ Ὑμηττοῦ, κατὰ τὴν ἀγρυπνίαν τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, 14 Σεπτεμβρίου τοῦ 1925. Εἰς τὴν ἀγρυπνίαν ταύτην παρέστησαν ὑπὲρ τὰς 2.000 πιστῶν μὲ μοναδικὸν ἱερέα τὸν ἀείμνηστον πατέρα Ἰωάννην. Ὑπουργὸς τότε τῶν Ἐσωτερικῶν ἦτο ὁ Στρατηγὸς Γεώργιος Κονδύλης, ὁ ὁποῖος πληροφορηθεὶς τὸ γεγονός τῆς συγκεντρώσεως τοῦ πλήθους, ἐξαπέστειλε μίαν διμοιρίαν χωροφυλάκων μὲ ἐπικεφαλῆς ὑπομοίραρχον, ἵνα συλλάβῃ τὸν ἱερέα καὶ διαλύσῃ τὸ πλῆθος τῶν εὐσεβῶν. Ἦτο ἡ ὥρα τοῦ Μεσονυκτίου καὶ ἐψάλλετο ἡ λιτὴ τῆς ἑορτῆς, ὅτε ἐνεφανίσθη ὑπὲρλαμπρον τὸ σημεῖον τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐπισκιάζον τοὺς εὐσεβεῖς. Ὅλον τὸ πλῆθος συγκεκινημένον γονατίζει, δακρύζει, σταματᾷ τὴν ἱερὰν ἀκολουθίαν, βοᾷ ἐν κατανύξει τὸ «Κύριε ἐλέησον». Οἱ χωροφύλακες καταθέτουν τὰ

ὄπλα βοῶντες καὶ «ἡμεῖς Χριστιανοὶ εἴμεθα». Ὁ ἐπὶ κεφαλῆς ἀξιωματικὸς ὑπέβαλε σχετικὴν ἔκθεσιν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ ἡ μεγάλη πολιτικὴ ἔφημερίς «Ἑλληνικὴ» ἐδημοσίευσεν ἐκτεταμένως τὸ θαῦμα.

(«Τὸ ἡμερολογιακὸν σχῆμα» ὑπὸ Μάρκου Χανιώτου Μοναχοῦ. Ἀθῆναι 1975. Σελίς 214).

«Θαύματα ἐλεγκτικὰ κατὰ τοῦ νέου ἡμερολογίου. Πολλὰ θαύματα ἔγιναν εἰς ἔλεγχόν σας. Ὅλα δὲν τὰ γράφω. Εἰς Χολαργὸν ἐπάνω εἰς τὸν Ναὸν τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, εἰς τὴν ἀγρυπνίαν ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ (14 Σεπτεμβρίου 1925) μετὰ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον, τὴν δεύτερη χρονιά τοῦ διωγμοῦ, συνέβη τὸ ἑξῆς:

Ἐφάνη ὁ Τίμος Σταυρὸς φωτολαμπῆς καὶ ἀστράπτων ἄνωθεν τοῦ Ναοῦ ἐπὶ ἰκανὸν χρόνον νυκτός, εἰς τὴν ὥραν τῆς ἀγρυπνίας.

Καὶ ἐξέστησαν οἱ ὀρῶντες, ὄλον τὸ ἐκκλησίασμα τῶν ἀγρυπνούντων. Καὶ ἐπὶ τῇ καλῇ συμπτώσει καὶ τὰ ὄργανα τῆς ἀστυνομίας ἅτινα ἐστάλησαν νὰ συλλάβουν τὸν λειτουργοῦντα Ἱερέα, τὰ ὁποῖα οἱ ἐμαρτύρησαν σαφῶς».

(«Ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ πλάνη» Ἀθῆναι 1967. Ὑπὸ Βαρθολομαίου Ἱερομονάχου. Ἀγιορείτου. Σελ. 49).

ΙΕΡΕΥΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΦΛΩΡΟΣ (ΠΑΠΑ-ΓΙΑΝΝΗΣ)

(1860-1953)

Ο ΑΞΙΟΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΣ ΤΟΥ
ΥΨΙΣΤΟΥ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ
ΕΚΕΙΝΗΣ ΝΥΚΤΑΣ ΤΗΣ
ΘΕΙΑΣ ΕΜΦΑΝΙΣΕΩΣ
ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

«Τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγωνίσαι,
τὸν δρόμον τετέλεκα, τὴν πίστιν τετή-
ρηκα· λοιπὸν ἀπόκειται μοι ὁ θῆς δι-
καιουσύνης στέφανος, ὃν ἀποδώσει μοι
Κύριος ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ὁ δίκαιος
κριτῆς» (Β' Τιμόθ. δ' 7-8).

Ἐγεννήθη εἰς τὸ χωρίον Πεντιά (Τρίκορφον) τῆς Μεσσηνίας τὸ ἔτος 1860 ἀπὸ εὐσεβῆ οικογένεια.

Τὸ 1893 νυμφεύεται τὸ δὲ ἀμέσως ἐπόμενον ἔτος χειροτονεῖται διάκονος καὶ ἐν συνεχείᾳ πρεσβύτερος ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου Μεσσηνίας, ὁπότε καὶ ἀναλαμβάνει νὰ ἐξυπηρετήσῃ ὡς ἐφημέριος τὸν Ναὸ τοῦ Ἁγίου Νικολάου τοῦ χωρίου του.

Μετὰ ἀπὸ ἡσυχον ἔγγαμον βίον 15 ἐτῶν, ἡ πρεσβυτέρα του Ἀγγελικὴ ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ἐγκαταλείποντας στὸν Παπα-Γιάννη καὶ τὴν μητρικὴ στοργὴ καὶ προστασίᾳ τριῶν κοριτσιῶν καὶ δύο ἀγοριῶν, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ πρῶτο (κορίτσι) ἦτο 14 ἐτῶν καὶ τὸ τελευταῖο ἦτο ἕξι μηνῶν (ἀγόρι).

Εὐκόλα ἀντιλαμβάνεται κανεὶς τὸ βαρὺ φορτίο τῶν καθηκόντων τοῦ Παπα-Γιάννη τώρα.

Ὅταν τὸ 1920 τὰ παιδιὰ του πρέπει νὰ ἔλθουν διὰ σπουδὰς στὴν Ἀθήνα, τὰ ἀκολουθεῖ μὲ ἀποτέλεσμα νὰ μείνῃ χωρὶς ἐνορία.

Πολλές φορές προσφεύγει στην αρχιεπισκοπήν Ἀθηνῶν διὰ νὰ τοῦ δοθῇ μία θέσις νὰ ἱερουργῇ ὥστε νὰ κερδίξῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Ἡ παράκλησις του ὅμως δὲν εἰσακούεται.

Περνᾷ ἕξι μῆνες μεγάλων στερήσεων. Πάντοτε ὅμως ἐλπίζει εἰς τὴν βοήθειαν τοῦ Μεγάλου Θεοῦ πού τόσα χρόνια ὑπηρετεῖ.

Κάποια ἡμέρα ἕνας μοναχὸς ὀνόματι Μόδεστος τὸν καλεῖ νὰ τοῦ λειτουργήσῃ εἰς τὸ ἐκκλησάκι του πού βρισκόταν στὴν Αἴγινα.

Καὶ τότε ἀποδεικνύεται στὸν παπα-Γιάννη ὅτι ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ δὲν ἐγκαταλείπει ποτὲ τοὺς Λειτουργοὺς Του, πού πιστὰ καὶ μὲ εὐλάβεια Τὸν ὑπηρετοῦν, διότι τὸ βράδυ ἐκεῖνο πρὶν νὰ λειτουργήσῃ τὸν ἐπισκέπτεται στὸν ὕπνον του ἡ Παναγία πού τὸν παρηγορεῖ καὶ τοῦ δείχνει τὸ γραφικὸ τότε ἐκκλησάκι τοῦ Ἀγίου Ἐλευθερίου στὰ κάτω Πατήσια, τὸ ὁποῖον μέλλει νὰ γίνῃ ἐνορία του δι' ὀλίγα, ὅμως, χρόνια. Μὲ ἄλλη δύναμιν ξυπνᾷ τὸ πρωῖ καὶ τελεῖ τὴν θεῖαν Λειτουργίαν ἔχοντας ἀπόλυτη πίστιν εἰς τὴν προστασίαν καὶ βοήθειαν τῆς Παναγίας.

Καὶ ἰδοὺ τὸ θεῖον θέλημα. Ὅταν ἐπιστρέφει στὸ σπίτι του στὴν Ἀθήνα εὐρίσκει ἕνα σημεῖωμα ἀπὸ τοὺς ἰδιοκτῆτες τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀγίου Ἐλευθερίου πού τὸν καλοῦν νὰ ἐξυπηρετήσῃ μόνιμα τὸ μικρὸ τους ἐκκλησάκι. Ὅσα χρόνια παραμένει λειτουργὸς ἐκεῖ συγκεντρώνει πιστοὺς ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα τῶν Ἀθηνῶν πού τρέχουν νὰ βροῦν πνευματικὴ παρηγοριὰ στὸν ἄκακο παπα-Γιάννη.

Στὸν Ἅγιον Ἐλευθέριον εὐρίσκεται ὁ παπα-Γιάννης ὅταν τὸ 1924 εἰσάγεται τὸ νέον ἡμερολόγιον καὶ ἐκεῖ δίνει τὴν ὁμολογίαν Πίστεως εἰς τὴν ἁγιασμένην πατερικὴν πεῖρα τόσων αἰώνων λέγων πρῶτος τὸ ΟΧΙ στοὺς καινοτόμους καὶ στρατευθεὶς ἀπὸ τοὺς πρώτους στὸν δύσκολον ἀλλὰ ὑπέροχον ἱερὸν ἀγῶνα ὑπὲρ τῶν Πατρῶν Παραδόσεων.

Ἡ στάσις αὐτὴ τοῦ παπα-Γιάννη, ὡς ἦτο φυσικό, τὸν φέρνει ἀντιμέτωπον μὲ τὴν Ἀρχιεπισκοπήν, ἡ ὁποία καὶ τὸν ἐκδιώκει ἀπὸ τὸν Ἅγιον Ἐλευθέριον.

Νέες περιπλανήσεις ἀρχίζουν διὰ τὸν παπα-Γιάννη. Ἀπὸ ἐδῶ καὶ στὸ ἐξῆς κάθε ἐξωκκλησίᾳ τῆς Ἀττικῆς εὐρίσκει τὸν Λειτουργόν του στὸ πρόσωπον τοῦ Γέροντα. Ἰδιαίτερα τὸν εὐχαριστεῖ νὰ λειτουργῇ εἰς τὸν Ἅγιον Ἰωάννην τὸν Θεολόγον στὸν Ὑμηττὸν καὶ στὴν Ὀμορφοκκλησιὰν (τοῦ Βεΐκου) στὸ Γαλάτσι, πού ἀποτε-

λοῦν καὶ τὰ πρῶτα καταφύγια πού ὑποδέχονται τοὺς Παλαιοημερολογίτες τὰ πρῶτα ἔτη τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος.

Θαρραλέος στις διώξεις καὶ καρτερικὸς στις κακοπάθειες ἐμψυχώνει πάντοτε τοὺς ἀγωνιστὰς.

Ὁ Θεὸς ἐπευλογεῖ τις θυσίες καὶ τοὺς ἀγῶνες του καὶ διὰ τοῦτο στὸν παπὰ-Γιάννη ἐπαφυλάσσει τὴν μεγίστην τιμὴν νὰ εἶναι ὁ Λειτουργὸς στὸν Ἅγιον Ἰωάννην τὸν Θεολόγον ἐκείνη τὴν εὐλογημένη νύκτα τῆς 14ης Σεπτεμβρίου τοῦ 1925, πού ἐμφανίσθηκε ὁ Τίμιος Σταυρός.

Μὲ ἰδιαίτερη εὐχαρίστησιν, προθυμίαν καὶ συγκίνησιν θὰ διηγῆται ἀργότερα σὲ κάθε εὐκαιρία τὸ θαῦμα πού ἀξιώθηκε νὰ ἰδῆ.

Τὸ 1934 οἱ Παλαιοημερολογίτες τῆς Μπάλας τὸν καλοῦν νὰ λειτουργήσῃ στὸν Τίμιον Πρόδρομον, ἐξωκκλήσι εὐρισκόμενον ἔξω ἀπὸ τὴν Μπάλα. Ἄδικα συγκεντρώνονται οἱ Χριστιανοὶ διὰ νὰ λειτουργηθοῦν ἐκεῖ, διότι τελικὰ δὲν θὰ τοὺς ἐπιτραπῆ νὰ τελέψωσι τὸ Μυστήριον.

Ὁ παπὰ-Γιάννης συνηθισμένος στις ἀπαγορεύσεις καὶ στοὺς διωγμοὺς δὲν πτοεῖται ἀλλὰ οὔτε κἂν σκέπτεται νὰ στερήσῃ τοὺς πιστοὺς τῆς θείας Λειτουργίας, πού μὲ τόση λαχτάρα συγκεντρώθηκαν νὰ παρακολουθήσουν. Ἀκολουθούμενος πάντοτε ἀπὸ τοὺς πιστοὺς κατεβαίνει στὸ χωριὸ καὶ τελεῖ τὸ Μυστήριον στὸ ὑπαιθρο, ἐπάνω εἰς μία πέτρα. Ἡ πέτρα αὐτὴ ἀργότερα θὰ ἀποτελέσῃ τὸν θεμέλιον λίθον, στὸν ὁποῖον θὰ ἀνεγερθῆ ὁ ὑπάρχων καὶ σήμερον Ἱερὸς Ναὸς τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Τακτικὸς στις ἀκολουθίες ὁ παπὰ-Γιάννης δὲν παραλείπει ἀκόμη καὶ στὰ βαθεῖα γεράματα τὴν καθιερωμένη νυκτερινὴν ἀκολουθίαν. Μόνο μιὰ νύκτα χιονισμένη παραβιάζει τὴν τακτικὴν του, σκεπτόμενος νὰ διαβάσῃ λίγο ἀργότερα τὴν ἀκολουθίαν του. Ὁ Θεὸς πού δὲν θέλει ὁμως νὰ διακόψῃ τόσων χρόνων τακτικὴν τὸν εἰδοποιεῖ τὴν κατάλληλη στιγμή. Ἐντρομος ὁ παπὰ-Γιάννης ἀκούει φωνὴ ἀπὸ τὴν μικρὴ εἰκόνισσα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου πού φέρει πάντοτε μαζί του, νὰ τοῦ λέγει: «παπα-Γιάννη, ὄρθρου βαθέος» καὶ ὁ ἀγαθὸς γέρων σηκώνεται ἀμέσως.

Στὸν μεγάλον διωγμὸν τοῦ 1951, παρὰ τὰ γηρατεῖά του, ἐργάζεται ἐξαντλητικά. Τὸ σίπι του στὴν Κηφισιὰ τὸ ἔχει μεταβάλλει σὲ πνευματικὸ καταφύγιο ὄλων τῶν διωκομένων Γ.Ο.Χ. πού ζητοῦν

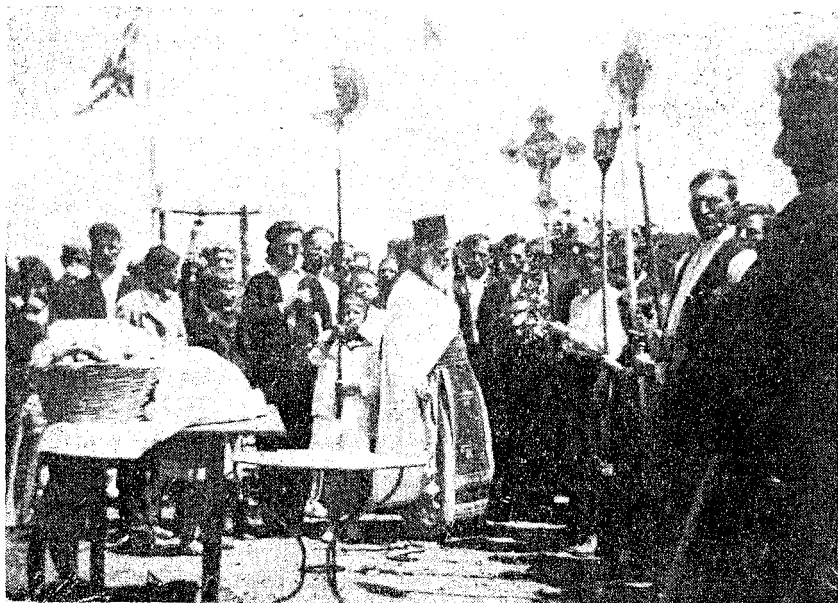
νά γίνωνται τὰ μυστήριά των σὺ κρυφὰ ἀλλὰ Ὁρθόδοξα.

Ἐνα κτύπημα ἀπὸ γλιόστρημα τὸν καθηλώνει στὸ κρεβάτι ἕξι μῆνες πρὶν νὰ ἀποδημήσῃ εἰς Κύριον. Τότε τὸν ἐπισκέπτεται καὶ ὁ ἐπανελθὼν ἐκ τῆς ἐξορίας του ἀείμνητος Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. (πρ. Φλωρίνης) κυρὸς Χρυσόστομος.

Τὴν 15ην Δεκεμβρίου 1953, ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου, ὁ παπα-Γιάννης ἐκοιμήθη τὸν ὕπνον τοῦ Δικαίου. Ἐτάφη εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τῆς Ἁγίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου, ὅπου πολλὰς φορὰς εἶχε λειτουργήσει.

Λόγον εἰς μνήμην του ἐξεφώνησεν ὁ ἀείμνητος Εὐάγγελος Τομαρᾶς, πλοίαρχος τότε τοῦ Βασιλικοῦ Ναυτικοῦ.

Ἐπῆρξε ἕνας ἀφανὴς καὶ θαρραλὸς ἀγωνιστὴς ὁ παπα-Γιάννης, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα θὰ παραμείνῃ εἰς τὴν Ἱστορίαν τῶν ἀγώνων τῶν Γ.Ο.Χ., συνδεδεμένον ἐπὶ πλέον καὶ μὲ τὸ θαῦμα τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, διότι ὁ παπα-Γιάννης ὑπῆρξε ὁ ἄξιος Λειτουργὸς στὸν Ἅγιον Ἰωάννην τὸν Θεολόγον τὴν νύκτα τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Ὁ ἀείμνητος παπα-Γιάννης εἰς ὑπαίθριον τελετὴν ἐξωθεν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ἁγίας Τριάδος Μπάλας, κατὰ τὴν χρονικὴν περίοδον 1935-1940.

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ.

ΔΙ' ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ ΤΗΣ ΚΑΘΙΕΡΩΣΕ ΤΟΝ ΚΑΤ' ΕΤΟΣ ΕΟΡΤΑΣΜΟΝ ΤΗΣ Γ' ΕΜΦΑΝΙΣΕΩΣ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ
ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΠΡΟ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ

ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΤΗΣ ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ

Τὴν 5ην Ἰουνίου ἐ.ξ. ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πενταπόλεως κ. Καλλιόπιος, ἐκδότης τοῦ Ἱστορικοῦ Περιοδικοῦ τῶν Ἱερῶν Ἀγώνων τῶν Γ.Ο.Χ. «Τὰ Πάτρια» ὑπέβαλε τὸ κατωτέρω ἔγγραφον πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

Πρὸς
τὴν Ἁγίαν καὶ Ἱερὰν Σύνοδον
τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.
Ἀθῆναι

Πανιερώτατε Ἁγιε Πρόεδρε,
Σεβασμιώτατοι Ἁγιοι Ἀρχιερεῖς,

Εὐσεβάστως ὑποβάλλω τὴν παροῦσαν αἴτησιν — παράκλησιν, ἢ ὅποια δέον νὰ θεωρηθῆ καὶ ὡς πανελλήνιος αἴτησις τῶν πιστῶς ἀγωνιζομένων τέκνων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος.

Ἐχει γίνεαι πλέον συνείδησις, ἄνευ τῆς παραμικρᾶς ἀμφιβολίας, ὅτι ἡ θεία ἐμφάνισις τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ κατὰ τὴν νύκτα τῆς Ἑορτῆς τῆς Παγκοσμίου Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ (14 Σεπτεμβρίου τοῦ ἔτους 1925 κατὰ τὸ Πάτριον Ἑορτολόγιον) συγκαταλέγεται εἰς τὸ πλῆθος τῶν Θαυμάτων τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ.

Ἀναμφισβητήτως τὸ συγκλονιστικὸν τοῦτο θαῦμα ἀποτελεῖ «ὁ-

ρατὸν σημεῖον τῆς πίστεώς μας», ἐνῶ παράλληλα ἐπιβεβαιώνεται διὰ τοῦ Σημεῖου τούτου ὅτι ὁ Θεὸς εὐλογεῖ τὸν διεξαγόμενον Ἱερὸν ἡμῶν Ἀγῶνα.

Ἐπέστη, λοιπόν, Ἁγιοὶ ἀδελφοί ὁ καιρὸς ὅπως, ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Σύνοδος ἀναγνωρίσῃ ἐπισημῶς καὶ τυπικῶς τοῦτο καὶ ὀρίσῃ νὰ ἐορτάζεται ὡς «Γ' ἐν τῷ Οὐρανῷ ἐμφάνισις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ» τὴν Κυριακὴν πρὸ τῆς Ὑψώσεως μὲ ἐιδικὴν πρὸς τοῦτο συνταχθεῖσαν καὶ ἐγκριθεῖσαν Ἱερὰν Ἀκολουθίαν.

Ὅθεν, εὐσεβάστως, προτείνω τὴν συγκρότησιν Νομοκανονικῆς Ἐπιτροπῆς ὅπως ἐπιληφθῆ δεόντως.

Πειραιεὺς 5 Ἰουνίου 1979 π. ἔ.

Μετ' ἀδελφικῶν εὐχῶν

Ἐλάχιστος

† Ὁ Πενταπόλεως Καλλιόπιος

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ὥρισε Συνοδικὴν Ἐπιτροπὴν ἀποτελουμένην ἐκ τῶν Σεβασμ. Μητροπολιτῶν Μαγνησίας κ. Μαξίμου, Ἀχαΐας κ. Καλλινίκου καὶ Οἰνόης κ. Ματθαίου, οἱ ὅποιοι ἀφοῦ ἐμελέτησαν τὰ σχετικὰ στοιχεῖα καὶ ἱστορικὰ «γτοκουμένα» τοῦ ἐν λόγῳ ὑπερφυοῦς θαύματος εἰσηγγήθησαν σχετικῶς εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος κατὰ τὴν συνεδρίαν αὐτῆς τῆς 22ας Αὐγούστου ἐξέδωκεν ὁμοφώνως τὴν κατωτέρω ἀπόφασίν της.

Ἀθήνησι τῆ 22α Αὐγούστου 1979

Σεβασμιώτατον

Μητροπολίτην Ἁγίον Πενταπόλεως κ. Καλλιόπιον

Πειραιᾶ

Σεβασμιώτατε ἐν Χριστῷ ἀδελφέ,

Εἰς ἀπάντησιν τοῦ ἀπὸ 5ης Ἰουνίου ἐ.ἔ. ὑμετέρου ἐγγράφου, δι' οὗ ὑπεβάλατε τὸ αἴτημα τῆς ἐπισημοῦ ἀναγνωρίσεως τῆς φωτεινῆς ἐμφανίσεως τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ τὴν 14/9/1925 πάτριον ἐορτολόγιον.

Συνοδικῇ ἀποφάσει γνωρίζομεν ὑμῖν, ὅτι ἐγκρίνομεν τὸ αἴτημα ὑμῶν, τὸ ὁποῖον εἶναι καὶ αἴτημα πανελληνιον καὶ ὀρίζομεν ὅπως τοῦ λοιποῦ, κατ' ἔτος, ἡ Κυριακὴ πρὸ τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καθιερωθῆ ὡς ἡμέρα Ἑορτῆς τῆς, κατὰ τὴν νύκτα τῆς 14ης Σεπτεμβρίου 1925 κατὰ τὸ Πάτριον Ἑορτολόγιον, φωτεινῆς ἐμφανίσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Ἡ ἐν λόγῳ ἑορτὴ ὀνομάζεται ἀπὸ τοῦδε ἐπισήμως «Γ' ἐμφάνισις τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ» ὡς ἐμφαίνεται καὶ ἐν τῇ συνημμένῃ ἀποφάσει τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Ἐπὶ τούτοις κατασπαζόμενοι τὴν ὑμετέραν Σεβασμότητα διατελοῦμεν μετὰ ἀγάπης.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς

† Ὁ Κορινθίας Κάλλιστος

† Ὁ Ἀχαΐας Καλλίνικος

Α Π Ο Φ Α Σ Ι Σ

Ἡ Ἱ. Σύνοδος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, κατόπιν αἰτήσεως τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου Ἀγίου Πενταπόλεως κ.κ. Καλλιοπίου, περὶ ἐπισήμου ἀναγνωρίσεως τῆς Θεοσημείας τῆς 14ης Σεπτεμβρίου 1925, ἡγουν τῆς φωτεινῆς ἐμφανίσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς γενομένης ἀγρυπνίας ὑπὸ τῶν διωκωμένων Γ.Ο.Χ. ἐν Ἀθήναις, καὶ

Λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν α) τὴν εἰσήγησιν τῆς ἐξ Ἀρχιερέων ἀρμοδίας Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς,

β) τὴν παραδοχὴν ὑφ' ὅλων τῶν Γ.Ο.Χ. τοῦ θεσπεσίου

τούτου θαύματος, ἡ ὁποία σὺν τῷ χρόνῳ κατέστη κοινὴ πεποι-
θησις, ὅτι δηλαδὴ διὰ τοῦ θείου τούτου θαύματος ὁ Θεὸς εὐλο-
γεῖ τὸν διεξαγόμενον Ἰερὸν ἡμῶν Ἀγῶνα, ὡς καί,

γ) Τὸ ὅτι διὰ τῶν μαρτυριῶν τῶν αὐτοπτῶν μαρτύρων
καὶ δημοσιευμάτων ἐν τῷ ἡμερησίῳ τύπῳ τῆς ἐποχῆς ἀποδει-
κνύεται ἡ ἀλήθεια τοῦ πράγματος

Ἀ π ο φ α σ ί ζ ε ι

Καὶ ἀναγνωρίζει τὴν λαβοῦσαν χώραν, τὴν νύκτα τῆς
13ης πρὸς τὴν 14ην Σεπτεμβρίου 1925, κατὰ τὸ Πάτριον Ἐορ-
τολόγιον, Θεῖαν ἐμφάνισιν τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ
(καθ' ἣν ἐωρτάζετο ἡ Παγκόσμιος Ὑψωσις Αὐτοῦ), τὴν ὁ-
ποίαν καὶ ὀνομάζει:

«Γ' ἐμφάνισιν ἐν τῷ Οὐρανῷ τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ
Σταυροῦ». Ὡσαύτως θεσπίζει ὅπως, ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τοὺς
αἰῶνας, ἐορτάζεται ἡ ἀνάμνησις τῆς θείας ταύτης ἐμφανίσεως,
τὴν Κυριακὴν πρὸ τῆς Ὑψώσεως ἐκάστου ἔτους ἐν ψαλμοῖς καὶ
ᾠμοῖς εἰς ὅλους τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς καὶ Ἱερὰς Μονὰς τῆς
Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος. Ἐγένετο ἐν Ἀθήναις τῇ
22α Αὐγούστου, τῷ σωτηρίῳ ἔτει 1979.

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

- † Ὁ Κορινθίας ΚΑΛΛΙΣΤΟΣ, Πρόεδρος
- † Ὁ Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος Ἀντώνιος
- † Ὁ Ὁρωποῦ Κυπριανὸς
- † Ὁ Μαγνησίας Μάξιμος
- † Ὁ Ἀχαΐας Καλλίνικος
- † Ὁ Οἰνός Ματθαῖος
- † Ὁ Αἰολίας Γερμανὸς
- † Ὁ Πενταπόλεως Καλλιόπιος
- † Ὁ Κνωσοῦ Μερκούριος
- † Ὁ Δωδεκανήσου Καλλίνικος

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ

ΜΕ ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΑΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΟΡΤΑΣΘΗ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΠΡΟ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ Η ΚΑΘΙΕΡΩΘΕΙΣΑ ΜΕ ΑΠΟΦΑΣΙΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ Γ' ΕΜΦΑΝΙΣΕΩΣ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ — ΠΛΕΟΝ ΤΩΝ 1500 ΚΛΗΡΙΚΩΝ ΚΑΙ ΛΑΪΚΩΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΓΟΝΑΤΙΣΑΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΟΠΟΝ ΟΠΟΥ ΕΓΕΝΕΤΟ ΠΡΟ 55 ΕΤΩΝ Η ΘΕΙΑ ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

(Πλήρης περιγραφή από τὸ ἐπίσημον ὄργανον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. «Φύλακες Ὁρθοδοξίας»* ἀριθ. 7)1979).

Ὡς ἀνεγράφη εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας μας, διὰ τῆς ἱστορικῆς Αὐτῆς ἀποφάσεως τῆς 22ας Αὐγούστου 1979, ἱκανοποιούσα δὲ καὶ πανελλήνιον αἴτημα, ὤρισεν ὅπως κατ' ἔτος εορτάζεται ἡ θεία ἐμφάνισις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἡ ὁποία ἔλαβε χώραν τὴν νύκτα τῆς 13ης πρὸς τὴν 14ην Σεπτεμβρίου 1925, κατὰ τὸ Πάτριον Ἐορτολόγιον, τὴν Κυριακὴν πρὸ τῆς Ὑψώσεως.

Ὡς γνωστόν, ἡ θεία αὕτη ἐμφάνισις ἐγένετο ἄνωθεν τοῦ Ἱεροῦ Μονυδρίου τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου παρὰ τὸν Ὑμηττὸν (εἰς τὸ τέρμα συνοικισμοῦ Παπάγου).

Εὐθὺς ὡς ἐγένετο γνωστὴ ἡ ἱστορικὴ αὕτη ἀπόφασις εἰς τοὺς

(*) Ἐκδότης—Διευθυντής: ὁ Πενταπόλεως Καλλιόπιος

Ἄνω: Οἱ πιστοὶ καθ' ὀμάδας προσέρχονται διὰ τὴν τελετὴν. Κάτω: Εὐλαβέσταται μοναχαὶ ἔδωσαν τὸ παρὸν εἰς τὴν τελετὴν.

εὐσεβεῖς καὶ Ὁρθοδόξους Χριστιανούς, ἐπροτάθη εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον ὅπως ὁ πρῶτος ἑορτασμός γίνῃ εἰς τὸν ἱστορικὸν ἐκεῖνον τόπον.

Ὁ χρόνος ἦτο πολὺ ὀλίγος διὰ τὴν προετοιμασίαν μᾶς τοιαύτης ἱστορικῆς ἐκδηλώσεως.

Ἡ ἱερὰ ἐπιθυμία ὅμως καὶ ὁ θεῖος ζῆλος πάντων ἦσαν ἰσχυρότερα τοῦ χρόνου.

Καὶ ἡ ἀπόφασις ἐλήφθη. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος κατὰ τὴν Συνεδρίαν αὐτῆς τῆς 30ῆς Αὐγούστου ἐ.ἔ. (π. ἡμ.) ἀπεφάσισε τὴν τέλει τοῦ πρώτου πανηγυρικοῦ ἑορτασμοῦ. Ἡ ἐκδήλωσις αὕτη ἀπεφασίσθη νὰ γίνῃ εἰς τὸν ἱερὸν ἐκεῖνον τόπον ἔνθα ἐνεφανίσθη ὁ Τίμιος Σταυρός. Ἐκεῖ θὰ ἐψάλλετο πανηγυρικὸς Ἑσπερινὸς τῆς ἑορτῆς καὶ θὰ ἐλάμβανον χώραν καὶ ἄλλαι θρησκευτικαὶ ἐκδηλώσεις συμβάλλουσαι εἰς τὴν μεγαλοπρέπειαν τοῦ ἑορτασμοῦ.

Εἰς τὴν ἰδίαν Συνεδρίαν ὠρίσθη ὅπως ὁ πανηγυρικὸς τῆς ἑορτῆς ἐκφωνηθῇ ὑπὸ τοῦ Σεβασμ. Ἀγίου Μαγνησίας κ. Μαζιμίου. Ἐπίσης ἡ ἐπιμέλεια τῆς συντάξεως τοῦ Μ. Ἑσπερινοῦ ἀνετέθη εἰς τὸν Σεβασμ. Ἁγίου Πενταπόλεως κ. Καλλιόπου. Τέλος ὁ Ἰδιος ὠρίσθη καὶ ὡς Μέγας Τελετάρχης τῆς ἑορτῆς.

Ἐφθασε τέλος ἡ πολυπόθητος καὶ εὐλογημένη ἑσπέρα τῆς Κυριακῆς πρὸ τῆς Ὑψώσεως 10 Σεπτεμβρίου ἐ.ἔ.

Ἄν καὶ ὁ χρόνος δὲν ἦτο ἐπαρκής, ἐν τούτοις μέσα σὲ 10 ἡμέρας κατωρθώθη, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, νὰ δώσουν, εἰς τὸ ἱστορικὸν ἐκεῖνο ὑψωμα, τὴν εὐλογημένην ἐκείνην Κυριακάτικην ἑσπέραν, τὸ παρὸν 1.500 καὶ πλέον ἄτομα, Κληρικοί, παντὸς βαθμοῦ, μοναχοί, μονάζουσαι καὶ εὐσεβεῖς γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί .

Παρμεγέθης ἀργυρὸς Σταυρὸς, τριῶν μέτρων, ἐδέσποζε τῆς ἱερᾶς ὀμηγύρεως πλαισιούμενος ὑπὸ δεκάδων σημαῶν, λαβάρων καὶ ἑξαπτερυγῶν. Εἰς τὴν μίαν ὄψιν τοῦ Σταυροῦ, μὲ κεφαλαῖα κόκκινα γράμματα ἐγράφετο «14 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1925 — ΘΕΙΑ ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ», εἰς δὲ τὴν ἑτέραν «ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ.Ο.Χ.— ΕΝ ΤΟΥΤῶΙ ΝΙΚΑ». Ἐπίσης καὶ ἐπὶ τῶν δύο ὄψεων εἰς τὰ τέσσαρα ἄκρα τοῦ Σταυροῦ τὸ «ΙΣ. ΧΡ. ΝΙ.ΚΑ».

Ἐκεῖ, ἄνωθεν τοῦ Ἱεροῦ Μονυδρίου τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, ἐπὶ τὰ Ἀρχιερεῖς τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῶν

*Ανω: Ὁ Σεβασμ. ἅγιος Πενταπόλεως κ. Καλλιόπιος ἀναγινώσκει τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἱ. Συνόδου περὶ τῆς κοθιερώσεως τῆς ἑορτῆς. Κάτω: Ἕνας, ἕνας καὶ μία, μία ἀσπάζονται τὴν Ἁγίαν εἰκόνα τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Τιμ. Σταυροῦ.

Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος οἱ Σεβασμώτατοι Ἅγιος Κορινθίας κ. Κάλλιτος, Πρόεδρος, Ἅγιος Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος κ. Ἀντώνιος, Ἅγιος Ὠρωποῦ κ. Κυπριανός, Ἅγιος Ἀχαΐας κ. Καλλίνικος, Ἅγιος Οἰνόνης κ. Ματθαῖος, Ἅγιος Αἰολίας κ. Γερμανός καὶ ὁ Ἅγιος Κνωσοῦ κ. Μερκούριος ἐνεδύθησαν τὰς Ἀρχιερατικὰς τῶν στολᾶς βοηθούμενοι ὑπὸ εἰκοσάδος περίπου Ἱερέων καὶ Διακόνων.

Πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ Μ. Ἑσπερινοῦ ὁ Σεβασμ. Πενταπόλεως κ. Καλλιόπιος ἀνέγνωσε τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου περὶ καθιερώσεως τῆς Ἑορτῆς καὶ δι' ὀλίγων ἐπρολόγησεν αὐτήν.

Ὁ Πανιερώτατος Ἅγιος Πρόεδρος κ. Κάλλιτος ἔβαλεν «εὐλογητὸς» καὶ ὁ Σεβασμ. Ἀχαΐας κ. Καλλίνικος ἀνέγνωσε τὸν προσημακὸν ψαλμόν.

Ὁ χορὸς τῶν Ἱεροψαλτῶν μὲ προεξάρχοντας τοὺς κ.κ. Βασ. Μαρινέα καὶ Γεώργιον Γκουντουλάκην ἀπέδωσαν μουσικώτατα τοὺς στίχους τῶν «ἀνοιξανταρίων».

Μετὰ τὴν ἐκτενῆ δέησιν ὑπὸ τοῦ Διακόνου π. Χρυσοστόμου ὁ χορὸς τῶν Ἱεροψαλτῶν ἔψαλλε τὸ κεκραγᾶριον.

Ρίγη συγκινήσεως συνεκλόνησαν τὰς καρδίας τῶν πιστῶν μὲ τὰ λόγια τῶν στιχηρῶν τοῦ Ἑσπερινοῦ, ποιηθέντα ὑπὸ τοῦ εὐσεβεστάτου κ. Ἀριστείδου Καρβέλα ἀφιερωμένα εἰς τὴν ἐν λόγῳ ἑορτὴν τῆς θείας ἐμφανίσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

«Φωτολαμπῆς ἀνεφάνη, ὁ τοῦ Κυρίου Σταυρός, καθοδηγῶν, στηρίζων ὀρθοδόξων τὰ πλήθη, Πίστιν τὴν πατρῶαν καὶ ἀσφαλῆ, θεαρέστως ἐμμένοντα, ἐπιτελοῦντα δὲ πόθῳ τὴν ἑορτὴν τῆς λαμπρᾶς αὐτοῦ Ὑψώσεως».

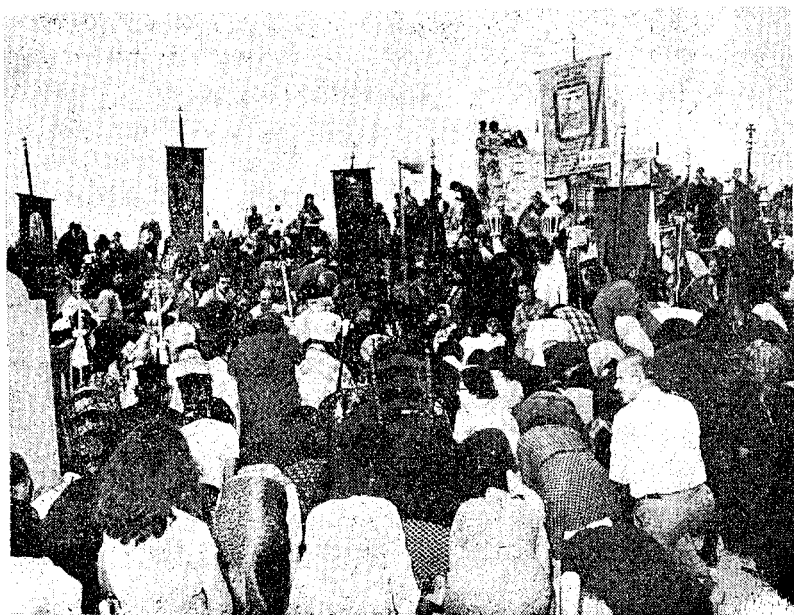
Τὸ δὲ δοξαστικὸν εἰς πλ. δ' ἔπλησε πνευματικῆς χαρᾶς τοὺς εὐσεβεῖς μὲ τὰ ὑπέροχα καὶ ὑψηλὰ καὶ λίαν συγκινητικὰ νοήματά του.

«Κύριε, τοῖς ὑπερμάχοις τῆς πίστεως, τὸν Σταυρόν Σου τὸν Τίμιον ἔδωκας, σημεῖον οὐράνιον, ἐνισχύων τούτους, ὅτε συνηγμένοι ἐν τῷ ναῷ τοῦ μαθητοῦ, φίλου ἐπιστηθίου καὶ κήρυκος, τὴν ἑορτὴν τῆς Ὑψώσεως τοῦ Σταυροῦ, φαιδρῶς ἐπανηγύριζον. Καὶ ἡμᾶς, Φιλάνθρωπε, ἐν τῇ πατρῶᾳ πίστει, πορευομένους, ἀκλινεῖς διατήρησον μέχρι τελευταίας πνοῆς τῆς Θεοτόκου πρεσβείας καὶ ἰκεσίας τῶν Ἀγίων Σου».

Μετὰ τὸ «Σοφία Ὁρθοῖ» ἐψάλη ὑπὸ τῶν Ἀρχιερέων καὶ Ἱε-

Ἄνω: Ὁ Σεβασμιώτατος ἅγιος Ὁρωποῦ κ. Κυπριανὸς ἀναγινώσκει τὴν εὐ-
χὴν τῆς γουγκλισίας. Κάτω: Οἱ πιστοὶ γουγκλινεῖς συμπροσεύχονται.

ρέων τὸ «Φῶς Ἰλαρόν». Εἰς τὸ «Ἐσπέρας προκείμενον» ὡς νικητήριος ἰαχὴ ἀντήχησε καὶ ἀντελάλησεν εἰς τὰς γύρω βουνοπλαγιάς τὸ ψαλλόμενον ὑφ' ὄλων μέγα προκείμενον:

«Τίς Θεὸς μέγας, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, σὺ εἶ ὁ Θεὸς ὁ ποιῶν θαυμάσια μόνος».

Ἄνεγνωσθη ἡ σχετικὴ περικοπὴ τοῦ Ἀποστόλου ὑπὸ Ἀναγνώστου καὶ τὸ θεῖον καὶ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον ὑπὸ τοῦ Πανιερ. Προέδρου κ. Καλλίστου.

Ἡ συγκίνησις τῶν πιστῶν ἐκορυφώθη εἰς τὸ κάλεσμα τοῦ Διακόνου: «Ἔτι καὶ ἔτι κλίναντες τὰ γόνατα, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν».

Ἔολον ἐκεῖνο τὸ πλῆθος ἐγονάτισεν ὡς εἰς ἄνθρωπος.

Ὁ Σεβασμ. Ἅγιος Ὁρωποῦ κ. Κυπριανὸς μὲ τρέμοντα τὰ χεῖλη ἀπὸ βαθεῖαν συγκίνησιν ἀνέγνωσε τὴν ἐξῆς εὐχαριστήριον εὐχὴν.

Ἐπεράγαθε καὶ Παντεπίσκοπε Δέσποτα, ὁ τὸ πᾶν ἐκ τοῦ μηδενὸς συστησάμενος καὶ εἰς τὸ εἶναι οὐσιώσας καὶ μορφώσας, τῇ Σῇ Ἀκαταλήπτῳ δυνάμει. Ὁ Φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον, ἡ πηγὴ τῆς σοφίας καὶ τῆς γνώσεως, ὁ τοῖς Προφήταις καὶ τοῖς Ἀποστόλοις σου σοφίαν διδάξας. Ὁ ἀπερινόητος καὶ ἀπερίληπτος, ὁ ἔχων θρόνον οὐρανὸν καὶ ὑποπόδιον τὴν γῆν.

Ὁ εὐδοκήσας κατοικεῖν ἐν ἡμῖν καὶ ἐμπεριπατεῖν τῷ λαῷ τούτῳ.

Κύριε Σαβαώθ, ὁ Θεὸς τῶν Δυνάμεων, ὁ Βασιλεὺς τῶν αἰώνων, ὁ συντρίβων πολέμους, ἐν ὑψηλῷ Βραχίονι, ἡ ἰσχύς τῆς ἡμῶν σωτηρίας.

Σὺ Μακρόθυμε Κύριε, γινώσκεις τὸ ἀσθενὲς τῆς φύσεως ἡμῶν.

Σὺ ἐπίστασαι, ὅτι τὰς χεῖρας ἡμῶν εἰς οὐδένα ἄλλον Θεὸν διεπετάσαμεν, εἰ μὴ πρὸς Σὲ τὸν Εὐσπλαγχνον, πρὸς Σὲ τὸν Μόνον Ἀληθινὸν καὶ Ἀθάνατον.

Ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν, Σὺ ἐνυπάρχεις ἀεὶ, ὦ Δέσποτα, Παντοκράτορ.

Σὲ ὁμολογοῦμεν, ἐνώπιον ἐχθρῶν καὶ φίλων, ἀρχόντων καὶ ἀρχομένων.

Ἐν ταῖς θλίψεσι ταῖς εὐρούσαις ἡμᾶς σφόδρα, τὸ Ὄνομά

Σου τὸ θαυμαστὸν καὶ Ἅγιον ἐπικαλούμεθα. Οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν ἐπὶ τοῦ μεγαλείου τῶν κτισμάτων Σου στρεφόμενοι, δι' αὐτῶν πρὸς Σὲ τὸν κτίστην καὶ δημιουργὸν καὶ πλάστην τοῦ παντός ἀναβαίνουνσι. Σοὶ εἰσὶν οἱ οὐρανοὶ καὶ Σὴ ἐστὶν ἡ γῆ. Σὲ προσκυνοῦμεν, Δέσποτα, ὡς αἱ ὑπέρτεροι τῶν οὐρανῶν δυνάμεις. Ὡς οἱ χοροὶ τῶν Προφητῶν καὶ τῶν ἐνδόξων Ἀποστόλων. Ὡς οἱ Δῆμοι πάντων τῶν Ἁγίων. Τὸ γόνυ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος ἐν ταπεινώσει, Σοὶ ὑποκλίνομεν.

Κατὰ δὲ τὴν εὐσημον ταύτην ἡμέραν, ἐν τῇ ὁποία ἠξίωσας ἡμᾶς ἐνθάδε συνελθεῖν, εἰς τὸ ἀναπέμψαι ὕμνους καὶ εὐχαριστίας τῇ Σῇ Μεγαλωσύνῃ ἐκ βαθέων βοῶμεν.

Πάτερ, Υἱέ, καὶ Πνεῦμα Ἅγιον, διὰ τῶν θείων λαμπηδόνων τοῦ Παμφαοῦς Σταυροῦ, καταύγασον ἡμῶν τὰς ψυχάς. Τῇ Αὐτοῦ Δυνάμει, περιφρούρησον ἡμῶν τὴν ζωὴν. Ἐλέησον τὸν κόσμον, συντήρησον τὴν Ἐκκλησίαν. Τὴν ματαίαν τῆς ἁμαρτίας δύναμιν κατάργησον, τὸ μένος τοῦ διαβόλου ἀφάνισον καὶ εἰς τὸν ἴδιον τόπον, τοῦτον κατάκλεισον.

Ταῖς μαρμαρυγαῖς τοῦ Σοῦ Σταυροῦ τὴν Οἰκουμένην καταλάμπρυνον. Τοὺς θαρβάρους καὶ ἀβαπτίστους πρὸς τὴν Σὴν θεογνωσίαν ὁδήγησον.

Τὰ νέφη τῶν αἰρέσεων ταχέως διάλυσον· τὰ πυκνὰ πλήθη τῶν νεωτεριζόντων ἐξάλειψον. Παῦσον τὰ σχίσματα τῶν Ἐκκλησιῶν· σθέσον τὰ φρυάγματα τῶν ἐθνῶν.

Τοὺς μισοῦντας ἡμᾶς καὶ ἀδικοῦντας συγχώρησον.

Τὰς τεταραγμένας ἐκ τῶν παθῶν καρδίας εἰρήνευσον, τοὺς ὀχλουμένους ὑπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων καθάρισον.

Θεράπευσον πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν ἐν τῷ λαῷ.

Τὰ ὀροθέσια τῆς Ἁγιωτάτης Σου Ἐκκλησίας ἐπὶ τῆς ὑψηλοῦ σφαιρᾶς ἐγγάραξον.

Μνήσθητι, Κύριε, τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν τῶν ἐγγύς καὶ τῶν μακρὰν. Μνήσθητι, Κύριε, τῶν οἰκείων τῆς πίστεως ἡμῶν.

Τὸ Ἔθνος ἡμῶν κραταίωσον καὶ ἀπὸ νίκης εἰς νίκην ὁδήγησον, καὶ ἀπὸ δόξης εἰς δόξαν ἀνάγαγε. Τὸν Ἱερὸν Κληρὸν σου ἐξάγνισον, τὸν τῆς οἰκογενείας θεσμὸν διαφύλαξον.

Τὴν νεότητα ἐκθρεψον, τὸ γῆρας περικράτησον. Μνήσθητι, Δέσποτα Ἅγιε, τῶν προαπελθόντων ὑπερόχων καὶ ἐπιφανῶν

τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἔθνους ἀνδρῶν. Μνήσθητι, Κύριε, ἀπάντων τῶν προαπελθόντων ἐκ τῶν προσκαίρων τούτων, καὶ πρόσ Σὲ μεταστάντων.

Ἡμᾶς δὲ τοὺς ἐπιζῶντας καταξίωσον, ἵνα μετὰ Σοῦ ζῶμεν εἰς αἰῶνας τοὺς μὴ μετρούμενους, τῇ Ἀπείρῳ Δυνάμει τοῦ Τιμίου Σταυροῦ Σου, ταῖς πρεσβείαις τῆς Πανάγνου Θεομήτορος καὶ πάντων τῶν Ἁγίων τῶν ἀπ' αἰῶνος Σοι εὐαρεστησάντων. Ἀμήν.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς εὐχῆς τῆς γονυκλισίας ὁ Διάκονος ἐκάλεσε τοὺς γονυπετοῦντας πιστοὺς νὰ ἐγερθοῦν. « Ἀντιλαθοῦ σῶσον, ἐλέησον καὶ ἀνάστησον ἡμᾶς ὁ Θεὸς τῇ σῇ χάριτι... ».

Ἐν συνεχείᾳ ὁ Σεβασμ. Ἅγιος Μαγνησίας κ. Μάξιμος λαβὼν θέσιν κάτωθεν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐξεφώνησε τὸν κατωτέρω ἐμπνευσμένον πανηγυρικὸν λόγον, ὁ ὁποῖος συνεκλόγησε κυριολεκτικῶς τοὺς πιστοὺς.

Ἄγαπῆτοι ἀδελφοί.

Οἱ υπερήλικες στρατηγοί, πολλὰς φορές, ἀναπολοῦν τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας τῆς νεότητός των, κατὰ τὰς ὁποίας προσέθετον καὶ ἔγραφον, εἰς τὸ ὀγκῶδες βιβλίον τῆς ἱστορίας τῆς πατρίδος των, σελίδας ἀθανάτου δόξης δι' αὐτήν. Οὗτοι οἱ βετεράνοι τῶν μαχῶν, ἐπιθυμοῦν νὰ ἔχουν πλησίον των τοὺς νέους, καὶ μὲ τὴν ἀφήγησιν τῶν παρελθόντων νὰ ἐμπυκνῶνουν τοὺς μικροτέρους των, οἱ ὁποῖοι αὖριον θὰ εἰσέλθουν εἰς τὸ πολεμικὸν πεδῖον, διὰ νὰ ἐπιδείξουν καὶ αὐτοί, μὲ τὰ κατορθώματά των, ὁποίων ἡρώων τέκνα εἶναι.

Ὅμιλοῦν εἰς τοὺς νέους διὰ τὰς μάχας, διὰ τὰ πεδία τῶν μαχῶν, διὰ τὰ στρατηγικὰ τοῦ παρελθόντος σοφίσματά των, τὰ ὁποῖα ἀπέβησαν ἢ σωτηρία διὰ τὸ Ἔθνος των.

Ἐπιδεικνύουν εἰς αὐτοὺς, τὰς πληγὰς καὶ τὰ τραύματά των, τοὺς ἀκρωτηριασμοὺς καὶ τὰς ἀναπηρίας των, ὡς καὶ κατὰ τὸ πάλαι ἔπραξεν καὶ ὁ μέγας τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἥρωος Θεόδωρος Κολοκοτρώνης.

Ἦνοιξε τότε τὸ πολυάθλον στήθος του καὶ τοῦτο ἦτο φεῦ! κατὰστικτὸν ἀπὸ πληγὰς καὶ μύλωπας, δείγματα ἀνάγλυφα, παράσημα ἀφθάστου ἡρωϊσμοῦ, κραυγαὶ μεγάλαι, οἱ ὁποῖαι ὠμίλουν εὐ-

γλώττω, διὰ τὰς μάχας εἰς τὰς ὁποίας νικηφόρος εἶχε λάβει μέρος.

Καὶ ἡμεῖς σήμερον, ἀδελφοὶ καὶ πατέρες, ἐπὶ τοῦ νέου τούτου Γολγοθᾶ ἰστάμενοι, ἀναπολοῦμεν ἡμέρας δόξης καὶ θριάμβου. Παρουσιάζομεν εἰς τὴν ἀγάπην σας τὰς λαμπρὰς καὶ ἐπιφανεῖς ἡμέρας τοῦ ἐγγυὸς ἀπέχοντος παρελθόντος τῶν νεωτέρων χρόνων τῆς μαρτυρικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

.. Ἡμέρας κατὰ τὰς ὁποίας οἱ χριστιανοί, λαϊκοὶ καὶ κληρικοί, εἶχον ὑψηλὸν πνευματικὸν φρόνημα. Ἦσαν ἐνθερμοὶ ζηλωταὶ καὶ αὐστηροὶ φύλακες τῶν πατρικῶν τους παραδόσεων. Ἦσαν ἔτοιμοι νὰ προσφέρουν, χάριν τῆς πίστεώς των, ὑλικά ἀγαθὰ, ὑπόληψιν, ὄνομα, ζωὴν, νὰ δώσουν τὰ πάντα, νὰ θυσιαστοῦν διὰ τὸν Θεόν.

Κατάστασις ἐντελῶς διαφοροετική, ἀπ' αὐτὴν τὴν ὁποίαν κατὰ τὸ παρὸν βλέπομεν νὰ ἐπικρατῆ.

Συγχρόνως ὄμως ἐνατενίζομεν καὶ εἰς τὴν γλυκυτάτην μορφήν τοῦ Ἐσταυρωμένου Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος δι' ἡμᾶς ἔπαθεν.

Εἶναι ὑψωμένος εἰς τὸν Σταυρόν, ἐν μέσῳ πλήθους κακούργων, ἐν μέσῳ σκληρῶν βασάνων, ἐν μέσῳ λησῶν, ἑνὸς μὲν εὐγνώμονος, ἑτέρου δὲ ἀγνώμονος καὶ βλασφημοῦντος.

Προσατενίζομεν εἰς ξύλον εὐλογημένον, εἰς καρφία καὶ αἵματα, εἰς πληγὰς, εἰς στέφανον ἀκάνθινον, εἰς λόγχην καὶ σπόγγον, εἰς χολὴν καὶ ὄξος, εἰς ἐμπτυσμούς, μαστιγὰς καὶ πολυειδεῖς ταπεινώσεις.

Πλήττεται τὸ αἰσθητήριον τῆς ἀκοῆς ἡμῶν ἐκ τῶν κυμάτων τῶν ὕβρεων. Ἀκούεται ὁ ἀντίλαλος τῶν φοβερῶν λέξεων τοῦ μαινομένου πλήθους. Πάσχει Θεός, διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ κόσμου. Θυσιάζεται Ἄμνός ἄμωμος, ἄκακος καὶ ἄσπιλος.

Ἐνώπιον ἡμῶν ὑψοῦται τὸ σωτηριῶδες ξύλον, τὸ σημεῖον τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ὁ Πανάγιος Σταυρός, ὅστις θὰ εἶναι διὰ πάντας ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Παραδείσου, διὰ νὰ φωτίζη καὶ χαροποιῆ τοὺς δικαίους.

Θὰ προπορεύεται κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Κρίσεως, θὰ εὐφραίνῃ τοὺς Ἁγίους, θὰ κατακαίῃ τοὺς βλασφήμους καὶ ἁμαρτωλοὺς.

Ὁ Σταυρός θεραπεύει πληγὰς ἀνιάτους, ἀνακουφίζει ἀπὸ βασάνων, παρηγορεῖ καρδίας. Χωροβατεῖ καὶ θριαμβεύει εἰς πολέμους. «Κωνσταντίνε, ἐν τούτῳ νίκα».

Εἶναι γνωστὸν ὅτι ὁ Τίμιος Σταυρός διώκει δαίμονας, παι-

δεύει ἀμαρτωλοὺς, ἀπίστους, ἀθέους, βλασφήμους.

Τιμωρεῖ ἀσεβεῖς!

Ἔρχεται εἰς τὴν μνήμην ἡμῶν Ἀναστάσιος ὁ Α΄, ὁ ἐπιλεγόμενος Δίκωρος, αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου (491-518 μ.Χ.), ὁ ὁποῖος ὑπὸ τῆς θείας δίκης ἐτιμωρήθη.

Ὁ προφήτης Μωϋσῆς Σταυρὸν ἐκάραξε διὰ τῆς θαυματουργοῦ αὐτοῦ ράβδου. «Σταυρὸν χαράξας Μωσῆς ἐπ' εὐθείας ράβδω τὴν ἐρυθρὰν διέτεμε».

Ὁ Μωϋσῆς ὕψωσε ράβδον καὶ ἐπ' αὐτῆς τὸν ὄφιν.

Δηλαδὴ Σταυρὸν καὶ Χριστόν! ὦ τῶν θαυμασίων Σου, Χριστέ!...

Σταυρὸς καὶ Γολγοθᾶς!

Ἡμέρα θρήνων καὶ πένθους!

Πενθεῖ ὁ οὐράνιος κόσμος, θρηνεῖ καὶ πενθεῖ ὁ ἐπίγειος.

Μεγάλῃ Παρασκευῇ! Φόβος καὶ τρόμος ἐν τῇ κτῆσει.

Αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν σαλεύονται!

Σκότος εἰς τὴν οἰκουμένην. Ἥλιος καὶ σελήνη συστέλλονται καὶ συσκοιάζονται. Καταπέτασμα ναοῦ ρήγνυται, νεκροὶ ἐγείρονται, Ἄδης σκυλεύεται, τρόπαια νίκης κατὰ διαβόλου καὶ θανάτου στήνονται.

Καὶ οἱ ἄνθρωποι στήνουν μνημεῖα, ὑψώνουν ἀγάλματα, τοποθετοῦν στήλας ἀναθηματικὰς διὰ νὰ τιμήσουν ἥρωας, ἀσκέτως ἐὰν αὐτοὶ κατὰ Θεὸν ἐπολιτεύθησαν.

Ἔργα ἀνθρώπινα αὐτά. Βεβαίως ὅμως, ἀπολύτως ἀπαραίτητα, διὰ τὴν ἠθικὴν τόνωσιν καὶ τελείωσιν τῶν νέων, ἀλλὰ καὶ κατάδειξιν τοῦ ψυχικοῦ μεγαλείου τῶν παλαιότερων. Παραδείγματα πρὸς μίμησιν ἄξια.

Καὶ ἡμεῖς σήμερον ἐδῶ, εἰς τὸν θεόστεπτον ἀλλὰ ἀπολησθημένον τόπον, τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς ἐδόξασεν, ἐρχόμεθα διὰ νὰ ἀναζωπυρώσωμεν τὴν πίστιν ἡμῶν καὶ νὰ τὴν διαθερμάνωμεν μὲ τὸ Φῶς τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ. Ἔρχόμεθα νὰ τιμήσωμεν τὸν Τίμιον Σταυρὸν καὶ νὰ δοξάσωμεν τὸν Πανάγαθον Θεόν.

Σημερινὴ ἐπιθυμία μας εἶναι νὰ λάμψωσιν εἰς τὰς καρδίας μας αἱ σωτηριώδεις λάμπεις τοῦ Ζωηφόρου Σταυροῦ, αἱ ὁποῖαι ἀνακαινίζουν καὶ ζωογονοῦν.

Ὁ Σεβασμιώτατος ἅγιος Μαγνησίας κ. Μάξιμος ἐκφωνεῖ τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἑορτῆς.

Θέλομεν νὰ εορτάσωμετ ἐπισημως τὴν ἐπέτειον τῆς τρίτης ἐμφανίσεώς του.

Μέγα κοσμοϊστορικὸν γεγονός τοῦτο!

Ἐνεφανίσθη πρώτην φοράν ὁ Σταυρός, κατὰ τὴν ἐκστρατείαν τοῦ Μ. Κωνσταντίνου καὶ τοῦ ἔδωκε τὸν θρίαμβον καὶ τὴν νίκην.

Ἐνεφανίσθη διὰ δευτέραν φοράν ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς Ἀγίας Πεντηκοστῆς εἰς τὰς ἑπτὰ Μαΐου ὅταν ἦτο Ἀυτοκράτωρ ὁ Κωνσταντῖος υἱὸς τοῦ Μ. Κωνσταντίνου καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων ὁ Ἅγιος Κύριλλος.

Ἐνεφανίσθη καὶ διὰ τρίτην φοράν ἐδῶ ὅπου ἡμεῖς οἱ ἀνάξιοι ἰστάμεθα, τὴν νύκτα τῆς 13ης πρὸς τὴν 14ην Σεπτεμβρίου τοῦ σωτηρίου ἔτους 1925 κατὰ τὸ πάτριον ἡμερολόγιον.

Τὸν ἀπεθαύμασαν χιλιάδες πιστῶν καὶ ἄλλων πολλῶν δεκάδων ἀστυνομικῶν καὶ φρουρῶν, πού ἐκραύγαζαν τὸ Κύριε ἐλέησον.

Μὲ τὴν τρίτην αὐτὴν ἐμφάνισίν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἡσυχολήθη ἔκτενῶς καὶ ὁ ἡμερήσιος τύπος τῆς ἐποχῆς, ὁ ὁποῖος ἐπεβεβαίωσε τὸ θαῦμα, ὅτι ἔγινε θαῦμα!

Ὁ Ζωηφόρος Σταυρὸς κατὰ τὰς νυκτερινὰς ἐκεῖνας ὥρας ὑπερέλαμπεν. Αἱ διαστάσεις του ἦσαν πελώρια. Ἠπλώθη ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν τοῦ εὐσεβοῦς πληρώματος τὸ ὁποῖον εὐρίσκετο ἐκεῖ διὰ νὰ εορτάσῃ τὴν Παγκόσμιον Ὑψωσίν του, μὲ τὸν ἀείμνηστον ζηλωτὴν Ἱερέα Ἰωάννην Φλώρον.

Τὸ Φῶς τοῦ Σταυροῦ ἡμίσειαν ὥραν περιέλαμπε καὶ ἐφώτιζε τὸ ἐξωκκλήσιον τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, ἀλλὰ καὶ τὰ πρόσωπα τῶν πιστῶν, τὰ ὁποῖα ἦσαν γεμᾶτα ἀπὸ χαράν. Ἦσαν οἱ εὐτυχεῖς ἄνθρωποι, οἱ θεαταὶ τῆς τρίτης ἐμφανίσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Τὰ πνεύματά των πετοῦσαν εἰς ὕψη οὐράνια, εἰς θρόνους ὑψηλοὺς καὶ ἀγίους, ἔφθαναν εἰς τὸν θρόνον τῆς Μεγαλωσύνης. Ἔβλεπον μὲ τὰ ἴδια τὰ μάτια των, «ἀ ὀφθαλμὸς οὐκ οἶδε».

Ἐνητένιζον εἰς τὴν πραγματικότητα τοῦ οὐρανοῦ κόσμου τὴν ὁποίαν δυστυχῶς πολλοὶ δὲν πιστεύουν.

Ἦσαν αὐτόπται θείας καὶ μεγαλειώδους ὀπτασίας! Μακάριοι οἱ ὀφθαλμοὶ σας!...

Ἀδελφοί, ὁ τόπος αὐτὸς εἶναι μία ἀπέραντος κολυμβήθρα εἰς τὴν ὁποίαν ἀναβαπτίζονται ὅσοι ἔχουν ἀγαθὴν προαίρεσιν.

Άνω: Οί ἅγιοι Συνοδικοί ἔχοντες ἐν τῷ μέσῳ τὸν Τίμιον Σταυρὸν. Κάτω: Μερικοὶ ἐκ τῶν Κληρικῶν τῆς Ἐκκλησίας μας κατὰ τὴν τελετὴν.

Ὁ κῶρος αὐτὸς εἶναι τὸ νεκροταφεῖον τῆς ἡμερολογιακῆς μεταρρυθμίσεως. Εἶναι τὸ κρεματόριον τοῦ Πάπα καὶ τῶν τέκνων του. Εἶναι ὁ ὀλοκληρωτικὸς θάνατος τοῦ νεωτεριστικοῦ πνεύματος, τὸ ὁποῖον δυστυχῶς ἐπικρατεῖ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Εἶναι ὁ ἀφανισμὸς τοῦ διαβόλου, ἢ ἐξολόθρευσις τῶν αἱρέσεων. Εἶναι ἡ ἀπαλλαγὴ ἐκ τῆς χολέρας τοῦ χιλιασμοῦ καὶ τῆς σήψεως τῆς παναιρέσεως τοῦ οἰκουμενισμοῦ, ὡς καὶ πάσης ἄλλης αἱρέσεως.

Λατινόφρονες καὶ παντὸς γένους αἰρετικοί!

Μὴ λησμονῆτε τὸ ἡχηρότατον ράπισμα ποῦ ἐδέχθησαν αἱ παρειαί σας. Τὸ ράπισμα τοῦ Σταυροῦ.

Ἡ Ἐκκλησία πάντοτε θὰ ζῆ. «Οὐδὲν Ἐκκλησίας ἰσχυρότερον». Αἱ ὁδοί σας εἶναι «σκολιαὶ καὶ διεστραμμέναι». Ἡ πυξίς τοῦ Οὐρανοῦ κατέδειξε τὴν ὁδὸν τὴν εὐθειαν, ἀκολουθήσατε καὶ σεῖς!

Νεωτερίζοντες, μὴ λησμονῆτε τὰς θλίψεις, τοὺς διωγμοὺς καὶ ἀποσχηματισμοὺς ὅπου μᾶς ἐκάματε. Τοὺς ξυλοδαρμούς, τὰς πυροσβεστικὰς ἀντλίας, τὰς ὑστερήσεις ἐγγράφων. Τὸ μαρτύριον τῆς Αἰκατερίνης Ρούττη εἰς τὸ χωρίον Μάνδρα Ἀττικῆς.

Τὸ ἡμερολογιακὸν θέμα δὲν εἶναι ἀπλοῦν, ὡς ὑμεῖς πιστεύετε. Τὰ ἴδια τὰ πράγματα τὸ ὁμολογοῦν. Τὸ ἡμερολόγιον ἀνέδειξεν ὁμολογητὰς καὶ μάρτυρας. Εὐτυχῶς! Τὸ ἡμερολόγιον ἔγινεν ἡ τροχοπέδη ποῦ συνεκράτησε καὶ διεφύλαξε πολλὰ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Καὶ ταῦτα πάντα, καθὼς ἀντιλαμβάνεσθε, ἀκροθιγῶς ὑπενθυμίσασμεν.

Οἱ ἄρχοντες τοῦ 1925 προσεπάθησαν νὰ ρίψουν στάκτην εἰς τὸ θαῦμα τοῦ Σταυροῦ, ὅπως οἱ Ἰουδαῖοι κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Προσέφεραν γενναῖα χρηματικὰ ποσὰ εἰς τοὺς φύλακας στρατιώτας τοῦ παναγίου Τάφου, διὰ νὰ εἴπουν ὅτι αὐτῶν κοιμημένων, ἦλθον νυκτὸς οἱ μαθηταὶ καὶ ἔκλεψαν αὐτόν. Εὐτυχῶς ὅμως τὰ σκότη τὰ διέλυσεν ὁ Σταυρὸς ὁ Τίμος. Ἡ τοποθεσία αὕτη δι' ἡμᾶς ἔχει ἰδιαίτεραν σημασίαν. Θὰ πρέπει νὰ δοξασθῆ ὡς ὁ Ἅρειος Πάγος τῶν Ἀθηνῶν, ὅπου τὸ σκεῦος τῆς Ἐκλογῆς ὁ Ἅπ. Παῦλος ἐξεφώνησεν: «Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, κατὰ πάντα ὡς δεισιδαίμονεστέρους ὑμᾶς θεωρῶ... Ὅν οὖν ἀγνοοῦντες εὐσεβεῖτε, τοῦτον, ἐγὼ καταγγέλλω ὑμῖν». (Πράξ. 17, 33).

Θὰ πρέπει νὰ ὑψωθῆ σημεῖον μέγα! Νὰ στηθῆ ὁ Τίμος Σταυρός! Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, διὰ παντὸς θὰ καταφαίνεται καὶ θὰ

κηρύσσεται τὸ ὑπερβάλλον θαῦμα τῆς τρίτης ἐμφανίσεως τοῦ Ζωοδότου Σταυροῦ.

Δι' αὐτὸν τὸν λόγον, ἀποφάσει Συνοδικῆ ὠρίσθη ἢ κατ' ἔτος καὶ κατὰ τὴν Κυριακὴν πρὸ τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἑορταστικὴ ἐκδήλωσις, μετὰ πανηγυρικοῦ ἑσπερινοῦ καὶ καταλλήλου ὁμιλίας.

Ἄδελφοί, ὅσοι εἴμεθα ἀσθενεῖς εἰς τὴν πίστιν καὶ εἰς τὴν ψυχὴν, ἃς πλησιάζωμεν πρὸς τὸ Φῶς τοῦ Σταυροῦ καὶ τοῦ Ἐσταυρωμένου. Ἄς ἀναλάβωμεν τὸν θυρεὸν τῆς πίστεώς μας, ἃς ἀναθεωρήσωμεν τὰς σκέψεις μας, ἃς διορθώσωμεν τὰς πράξεις μας, ἃς πλησιάζωμεν μετὰ φόβου καὶ τρόμου τὸν Σταυρὸν, ἐξαιτούμενοι συγχώρησιν.

Ἄς λύσωμεν τοὺς ἰμάντας τῆς ἀμαρτίας, ἡ ὁποία μᾶς κρατεῖ ἰσχυρῶς δεδεμένους ἐντὸς τοῦ φρικτοῦ αὐτῆς βορβόρου. Ἄς στρέψωμεν τὸ βλέμμα ὑψηλά, πολὺ ὑψηλά.

Ἄς ὑποσχεθῶμεν ὅτι τοῦ λοιποῦ θὰ εἴμεθα πλησίον Αὐτοῦ, καὶ μακρὰν τῆς πολυποικίλου καὶ πολυειδοῦς ἀμαρτίας.

Τέλος δέ, ἃς ἀναπέμψωμεν εὐχὰς καὶ δεήσεις δι' ὅλους ἐκείνους ὅπου ἐτελειώθησαν ἐν τῇ πίστει.

Ἡ προσευχὴ μας, θερμὴ, θερμοτάτη, ἃς ἀνέλθῃ εἰς τοὺς οὐρανοὺς διὰ τοὺς ἐκλιπόντας ἀδελφοὺς ἡμῶν.

Διὰ δὲ τοὺς ἥρωας ἐκείνους, οἵτινες δὲν ὑπέστειλαν τὴν σημασίαν τῆς πίστεως ἡμῶν, οἱ ὁποῖοι μὲ τὸν Σταυρὸν ἀνὰ χεῖρας ἐκοιμήθησαν, εὐχόμεθα νὰ εἶναι αἰωνία ἡ μνήμη αὐτῶν

Χρυσοστόμου Ἀρχιερέως Αἰωνία ἡ μνήμη.

Ὁλων τῶν Ὁρθοδόξων Ἀρχιερέων, Ἱερέων, Ἱερομονάχων, Μοναχῶν, Μοναζουσῶν καὶ Εὐσεβῶν Χριστιανῶν, αἰωνία ἡ μνήμη.

«Ἀδελφοί ὁ λόγος ὁ τοῦ Σταυροῦ τοῖς μὲν ἀπολλυμένοις μωρία ἐστί, τοῖς δὲ σωζομένοις ἡμῖν δύναμις Θεοῦ ἐστί... Ποῦ σοφός; ποῦ γραμματεὺς; ποῦ συζητητῆς τοῦ αἰῶνος τούτου;... Ἰουδαῖοι σημεῖον αἰτοῦσι καὶ Ἕλληνες σοφίαν ζητοῦσιν, ἡμεῖς δὲ κηρύσσομεν Χριστὸν Ἐσταυρωμένον, Ἰουδαίοις μὲν σκάνδαλον, Ἕλλησι δὲ μωρίαν, αὐτοῖς δὲ τοῖς κλητοῖς, Ἰουδαίοις τε καὶ Ἕλλησι, Χριστὸν Θεοῦ δύναμιν καὶ Θεοῦ σοφίαν». (Κορινθ. Α', 18—31).

Μετὰ τὸ τέλος τῆς ὁμιλίας τοῦ Ἁγίου Μαγνησίας, ἠκολούθη-

σεν ἢ ἑκτενῆς ὑπὸ τῶν Διακόνων καὶ ἐν συνεχείᾳ τὰ ἀπόστιχα ὑπὸ τῶν Ἱεροψαλτῶν.

Μετὰ τὸ «Νῦν ἀπολύεις» ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Προέδρου ἐψάλη τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς διὰ πρώτην φοράν καὶ ἡ ἡχώ του ἠκούσθη εἰς τοὺς γύρω λόφους καὶ τὰς χαράδρας, ἐπισφραγιζομένης τῆς ἑορτῆς καὶ διακηρυττομένου τοῦ θαύματος.

«Ἐδωκας φιλόανθρωπε, τοῖς ὑπερμάχοις τῆς πίστεως, τὸν Σταυρόν Σου τὸν Τίμιον, σημεῖον οὐράνιον, ἐνισχύων τούτους, ὅτε συνηγμένοι, ἐν τῷ Ναῷ τοῦ μαθητοῦ, ἐπιστηθίου φίλου καὶ κήρυκος, παιδρῶς ἐπανηγύριζον, τὴν ἑορτὴν τῆς Ὑψώσεως, τοῦ Σταυροῦ Σου· μακρόθυμε, Ἰησοῦ Παντοδύναμε» (Ἦχος Δ').

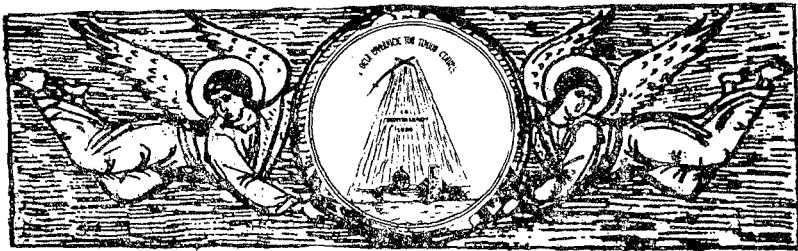
Τέλος ἐγένετο ἀπόλυσις ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Αἰολίας κ. Γερμανοῦ. Ὁ Τελετάρχης Ἅγιος Πενταπόλεως κ. Καλλιόπιος ἠὺχαρίστησε δι' ὀλίγων τὰ πλήθη εὐχηθεῖς εἰς αὐτοὺς τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς τὸν Ἱερὸν ἡμῶν Ἀγῶνα.

Ἐπίσης ἠυχήθη ὅπως ὁ ἑορτασμός τοῦ ἐπομένου ἔτους γίνῃ μὲ μεγαλυτέραν κατάνυξιν καὶ μεγαλοπρέπειαν εἰς δόξαν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Οἱ Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς ἐπεσκέφθησαν τὸ Ἱερὸν Μονύδριον τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, ὅπου ἐγένοντο δεκτοὶ μὲ σεβασμὸν ἀπὸ τὰς Μοναχὰς καὶ ἐπροσκύνησαν τὴν ἁγίαν Εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου.

Αἱ ἑκατοντάδες τῶν πιστῶν, ἀφοῦ ἐπροσκύνησαν τὰς ἱεράς εἰκόνας τῆς Γ' ἐμφανίσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, ἐπεβιβάσθησαν τῶν Λεωφορειῶν καὶ ἐπανῆλθον εἰς τὰ ἴδια δοξάζοντες τὸν Ἅγιον Θεὸν καὶ τὸν Τίμιον Σταυρόν.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΗΣ Γ' ΕΜΦΑΝΙΣΕΩΣ
ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

ΨΑΛΛΕΤΑΙ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΠΡΟ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ

Ἐγκρίσει τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν.

Τὰ στιχηρὰ προσόμοια καὶ τὸ Δοξαστικὸν τοῦ Ἑσπερινοῦ, τὸ Ἀπολυτίκιον, Κοντάκιον καὶ ὁ Οἶκος, τὰ Καθίσματα, τὸ Ἐξαποστειλάριον καὶ τὸ Μεγαλυνάριον ἔχουν συνταχθῆ καὶ εὐγενῶς προσφερθῆ εἰς τὰ Πάτρια ὑπὸ τοῦ εὐλαβεστάτου κ. Ἀριστείδη Σ. Καρβέλα (Κρήτης 29 Ἁγιοὶ Ἀνάργυροι Ἀττικῆς).

Ἐπιμελεία

Τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἐπισκόπου Πενταπόλεως κ.κ. Καλλιπτίου

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΣΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΥ 25 ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛ. 52.26.124

Ἀριθ. πρωτ. 37

Ἀθήγησι τῇ 30ῃ Νοεμβρίου 1979 π.έ.

Πρὸς

τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην

Πενταπόλεως κ. Καλλιόπιον

Σεβασμιώτατε ἐν Χριστῷ ἀδελφέ,

Ἡ Ἱερά Σύνοδος λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν τὴν ὑφ' ὑμῶν ἐπιμεληθεῖσαν καὶ ὑποβληθεῖσαν Ἱερὰν Ἀκολουθίαν τῆς ἐν Οὐρανῷ Γ' Θείας ἐμφανίσεως τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ κατὰ τὴν 14ην Σεπτεμβρίου τοῦ σωτηρίου ἔτους 1925 καὶ τὴν ὑποβληθεῖσαν γνωμάτευσιν τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου Μαγνησίας κ. Μαξίμου δι οὐδὲν περιέχεται ἐν αὐτῇ τὸ ἀπάδον πρὸς τὸ θεῖον Δόγμα καὶ τὰς Ἱεράς Παραδόσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐγκρίνει ταύτην καὶ συγχαίρει τὴν ὑμετέραν Σεβασμιότητα εὐχομένη αὐτῇ ὅπως τὰ ἔτη εἰσι πολλὰ πρὸς δόξαν Χριστοῦ καὶ τῆς Ἀγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Ἐπὶ τούτοις κατασπαζομένη τὴν ὑμετέραν Σεβασμιότητα διατελεῖ μετὰ τῆς ἐν Κυρίῳ ἀγάπης.

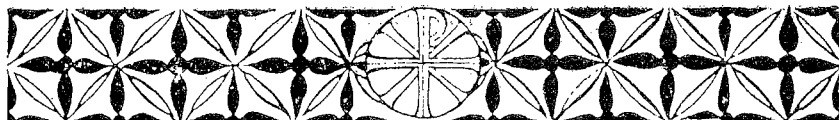
Ἡ Ἱερά Σύνοδος

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς

† Ὁ Κορινθίας Κάλλιστος

† Ὁ Ἀχαΐας Καλλίνικος

ΕΝ Τῶ ἘΣΠΕΡΙΝῶ

Μετὰ τὸν Προσημακόν, στιχολογοῦμεν τὸ «Μακάριος ἀνὴρ». Εἰς δὲ τὸ «Κύριε, ἐκέκραξα», ἰστώμεν στίχους 1' καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ Ἀναστάσιμα γ' καὶ Ἀνατολικὸν ἕν, καὶ τῆς Θείας Ἐμφανίσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ προσόμοια τρία δευτεροῦντες αὐτά.

Στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων Ταγμάτων.

Φωτολαμπῆς ἀνεφάνῃ ὁ τοῦ Κυρίου Σταυρός, καθοδηγῶν, στηριζῶν ὀρθοδόξων τὰ πλήθη· πίστει τῇ πατρῶα καὶ ἀσφαλῆ θεαρέστως ἐμμένοντα· ἐπιτελοῦντα δὲ πόθῳ τὴν ἑορτὴν τῆς λαμπρᾶς Αὐτοῦ Ἰψώσεως. (δις)

Ἐν οὐρανῷ τὸ σημεῖον τοῦ ζωηφόρου Σταυροῦ, τοῖς τῇ πατρῶα πίστει εὐλαβῶς ἐπομένοις, ὅτε συνελθόντας ἐν τῷ ναῷ ἑορτῇ τῆς ὑψώσεως, φωτολαμπῆς ἀνεφάνῃ θεῖα βουλή, εἰς μαρτύριον αἰώνιον. (δις)

Τῶν εὐσεβῶν αἱ χορεῖαι Σταυρὸν τὸν Τίμιον, ἐν οὐρανῷ ὁρῶσι θεοχάρακτον τύπον, ὅτε συνηγμένοι ἐν τῷ ναῷ τῶν πατρῴων ἐπόμενοι τὴν ἑορτὴν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, καιδρῶς ἑορτάσαι ἐπειγόμενοι. (δις)

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Κύριε, τοῖς ὑπερμάχοις τῆς πίστεως, τὸν σταυρὸν Σου τὸν τίμιον δέδωκας, σημεῖον οὐράνιον ἐνισχύων τούτους· ὅτε συνηγμένοι ἐν τῷ ναῷ τοῦ μαθητοῦ, φίλου ἐπιστηθίου καὶ κήρυκος, τὴν ἑορτὴν τῆς Ἰψώσεως τοῦ Σταυροῦ, καιδρῶς ἐπανηγύριζον. Καὶ ἡμᾶς φιλάνθρωπε, ἐν τῇ πατρῶα πίστει πορευομένοις, ἀκλινεῖς διατήρησον μέχρι τελευταίας ἀναπνοῆς· τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις καὶ ἱκεσίαις τῶν Ἀγίων Σου.

Καὶ νῦν. Τὸ Δογματικὸν τοῦ ἤχου.

Εἴσοδος μεγάλη. Φῶς ἰλαρόν.
Τὸ προκείμενον. «Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν».
Μετὰ τὴν «ἐκτενῆ δέησιν». κτλ.

Α Π Ο Σ Τ Ι Χ Α

Τὰ στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τοῦ ἤχου.
Δόξα. Τοῦ Σταυροῦ. Ἦχος πλ. β'.

Ἀνήγγειλαν οἱ οὐρανοὶ τὴν δόξαν Σου Κύριε, τὸ φόβον τοῦ Σταυροῦ Σου σημεῖον, καὶ ἡ γῆ ἅπασα μετὰ φόβου προσεκύνησεν· ἡμεῖς δὲ δοξολογοῦντες, εὐχαρίστως σοι βοῶμεν· Θεὸς ὢν ἀπαθής, σαρκὶ παθεῖν δι' ἡμᾶς, ἐκουσίως κατεδέξω· διὸ σῶσον τὸν λαόν, ὃν περιποιήσω οἰκείῳ αἵματι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς. Σὲ ἱκετεύομεν, πρόσθευε Δέσποινα, μετὰ τοῦ Θεολόγου, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τὸ «Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου...»

Τὸ «Τρισάγιον» καὶ τὰ Ἀπολυτικά.

Τὸ Ἀναστάσιμον τοῦ Ἦχου.

Δόξα. Τοῦ Σταυροῦ.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Ἐδωκας φιλόνηρωπε, τοῖς ὑπερμάχοις τῆς Πίστεως, τὸν Σταυρόν σου τὸν τίμιον, σημεῖον οὐράνιον ἐνισχύων τούτους· ὅτε συνηγμένοι ἐν τῷ ναῷ τοῦ μαθητοῦ, ἐπιστηθίου φίλου καὶ κήρυκος, φαιδρῶς ἐπανηγύριζον, τὴν ἑορτὴν τῆς Ὑψώσεως, τοῦ Σταυροῦ Σου μακρόθυμε· Ἰησοῦ Παντοδύναμε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ταχὺ προκατάλαβε, πρὶν δουλωθῆναι ἡμᾶς, ἐχθροῖς βλασφημοῦσί σε, καὶ ἀπειλοῦσιν ἡμῖν, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἄνελε

τῷ Σταυρῷ Σου, τοὺς ἡμᾶς πολεμοῦντας, γνώτωσαν πῶς ἰσχύει Ὁρθοδόξων ἡ Πίστις, πρεσβεΐαις τῆς Θεοτόκου μόνη φιλάνθρωπε.

Ἀπόλυσις.

Ο ΟΡΘΟΣ

Μετά τὸν «Ἐξάψαλμον» τὸ «Θεὸς Κύριος...» καὶ τὰ Ἀπολυτικά τοῦ Ἑσπερινοῦ.

ΜΕΤΑ ΤΗΝ Α΄ ΣΤΙΧΟΛΟΓΙΑΝ

Καθίσματα. Τὸ ἀναστάσιμον τοῦ ἤχου.

Δόξα. Ἦχος α΄. Τὸν τάφον Σου Σωτήρ.

Ὁ Τίμιος Σταυρὸς, ἐν Οὐρανῷ ἀνεφάνη, φωτίζων ἐν νυκτὶ Ὁρθοδόξων τὰ πλήθη· σημεῖον ἐπουράνιον, εἰς πιστῶν ἀγαλλίασιν, καὶ μαρτύριον τοῦ ἀληθοῦς τῶν Πατρῶν, εἰς τὴν σύναξιν τοῦ ἑορτάσαι ἐν πίστει, Σταυροῦ θεΐαν Ὑψωσιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον τῆς Παρακλητικῆς.

ΜΕΤΑ ΤΗΝ Β΄ ΣΤΙΧΟΛΟΓΙΑΝ

Καθίσματα. Τὸ Ἀναστάσιμον.

Δόξα. Ἦχος α΄. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Σημεῖον οὐρανόθεν ἐν νυκτὶ ἀνεφάνη, καὶ τῶν ἀγκραιφῶν εἰς τὴν πίστιν, ἐφαιδρυνε καρδίας· Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ ὁ φωταυγής, πιστούμενος Πατρῶν ἀληθές· διὰ τοῦτο ὀρθοδόξων πλήθος φαιδρῶς ἐβόα σοι τῷ Κυρίῳ. Σκέπασον τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ· φροσύρησον ὡς φιλάνθρωπος· χάρισαι ὡς ἐλεήμων ἡμῖν, πλούσιον ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον τοῦ ἤχου.

Τὰ Ἀναστάσιμα εὐλογητάρια, οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ ἤχου καὶ ἐν συνεχείᾳ οἱ Ἀναστάσιμοι Κανόνες καθὼς καὶ ὁ κατωτέρω Κανὼν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Ὁ Κανὼν τοῦ Σταυροῦ.

Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ὡδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ἄρματα Φαραῶ.

Ἐφαναὸς ἐπὶ γῆς τὰς ἀκτῖνας τοῦ Σταυροῦ, ἐν ᾧ τὸν διάβολον καταβαλὼν, τῶν ἀνθρώπων ἔσωσας, τὸ γένος Κύριε· διὸ ὑμνοῦμεν τὴν δόξαν Σου.

Γεύσεως ἀπειθοῦς, τῷ Σταυρῷ ὁ Λυτρωτὴς, ἔλυσε τὸ δέλεαρ, τῇ τοῦ Πατρὸς εὐδοκίᾳ. Ἄσωμεν αὐτῷ ἄσμα καινόν, ὅτι ἐνδόξως δεδόξασται.

Σκῆπτρον νικοποιόν, κατεφύτευσας Χριστέ, ζωῆς ξύλον ἄκρατον, ὡς ἐν Ἐδέμ τὸν Σταυρόν σου, ὡς φωτοειδῆς ἐξέλαμψεν, ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ ἅγιον.

Θεοτοκίον.

Ἦν περ τῶν Προφητῶν, προεώρακε χορός, ὡς πύλην οὐράνιον, καὶ ἀκατάφλεκτον βάτον, σὲ Παρθενομῆτορ ἄκραντε, Θεὸν τεκοῦσαν ἔγνωμεν.

Ὡδὴ γ΄. Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε.

Ὡσπερ θυρεῷ φραττόμεθα, τῷ τοῦ ἀητιήτου σου Σταυροῦ τύπῳ, Δέσποτα· ὃν μὴ φέρων ὁ ἀπευκταῖος, δραπετεῦει τῶν δαιμόνων ἐσμός.

Πάντας ὁ Σταυρός Σου ἠῤῥφρανε, τοὺς ἐσταυρωμένον σε Θεὸν καταγγέλλοντας· δὲ ἐκλάμπρῳ καὶ ἀπροσίτῳ, ὡραιότητι ἐξέλαμψε.

Χαίροις ᾧ Σταυρὲ πανάγιε· ὅτι σου ὁ τύπος ὑπὲρ ἥλιον ἤστραψε, καὶ τὴν πλάνην πᾶσαν διώξας, τοὺς πιστοὺς ἡμᾶς ἐφώτισε.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε Μῆτερ ἀπειρόγαμε, ἡ τὸν Θεὸν λόγον ἐν γαστρί σου χωρήσασα, καὶ τεκοῦσα σεσαρκωμένον, ὡς Θεὸν ὁμοῦ καὶ ἀνθρώπων.

Κάθισμα. Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ὁ Σταυρός ὁ Τιμῖος ἐσημειώθη· ἀψευδὲς μαρτύριον, ἐπιβρα-

βεύων ἐκ Θεοῦ, τῶν ὀρθοδόξων τὸ πλήρωμα, καὶ τῶν πατρίων, πληρῶν τὴν ἀκρίβειαν.

Ὡδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Μυστικῶς μὲν πρὶν, καὶ αἰσθητῶς δὲ σήμερον, κατηγλαῖσας Χριστέ, τοῦ ἀχράντου σου Σταυροῦ τὸν τύπον.

Τὸ παράνομον τῶν θεοκτόνων τόλμημα, σταυροτύπῳ σου Σωτήρ, ἐθριάμβευσας Σωτήρ οἰκτίρμον.

Ἐβεβαίωσας Χριστιανῶν τὸ θρήσκευμα, τῷ αὐλῷ σου φωτί, τὸν Σταυρὸν ἡμῖν Χριστέ χαράξας.

Θεοτοκίον.

Μήτηρ ἀκραντε, εὐλογημένη Δέσποινα, ὃν ἐκύησας Θεόν, ταῖς λιταῖς σου ἐξιλέωσαι ἡμῖν.

Ὡδὴ ε'. Ὁ τοῦ φωτὸς διατμήσας.

Θανατηφόρον τὸ ξύλον, ὃ Σταυρὸς ζωηφόρος, τοῖς τῆς Ἐδὲμ ἀποίκους ἐδείχθη Χριστέ, ἔνοικον αὔθις, διὰ κακούργου τὸν Ἀδὰμ ἐργασάμενος.

Ὁ ὑποστήσας τῷ λόγῳ, τὸ πρωτόκτιστον σέλας, ὡς Υἱῷ Πατρὶ φωταυγῇ τὸν Σταυρὸν, νῦν διαγράφει, τῷ σταυρωθέντι μαρτυρῶν τὴν θεότητα.

Ἐν τῷ φωτὶ τῷ ἀδύτῳ, τὸ ὑπέρτατον φάος, ἐν τῷ Πατρὶ ὀψόμεθα πίστει Χριστέ, σὲ τὸν Υἱὸν καὶ σοῦ τὸ Πνεῦμα, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν ἔλαμψον.

Θεοτοκίον.

Ἐν τῷ ὠδίνειν σε Κόρη, τὰ μητέρων οὐκ ἔγνωσ, ὑπερφυῶς ἐπεὶ συλλαβοῦσαν Θεόν, τέτοκας σαρκί· διὸ πάντες εὐσεβῶς σε δοξάζομεν.

Ὡδὴ ς'. Ἐν τῷ θλίβεσθαί με.

Τὸν Σταυρὸν ἐκλάμπεις, τοῖς πέρασι Χριστέ ὁ Θεός, καὶ ἐφώτισας δέ, δι' αὐτοῦ τοὺς ἀνυμνοῦντάς Σε.

Καλυπτέτωσαν μὲν, τὸ ὄμμα οἱ παράνομοι, τοῦ Σταυροῦ τὸ κάλλος, ἐξαστράπτον γὰρ οὐ φέρουσιν.

Ἐντρυφάτωσαν δέ, τῇ αἴγλῃ τοῦ ἀχράντου Σταυροῦ, οἱ Θεὸν εἰδότες, τὸν ἐν ξύλῳ προσπαγέντα σαρκί.

Θεοτοκίον.

Ἡ Θεὸν τεκοῦσα, Παρθένε ἀπειρόγαμε, ὑπὲρ ἡμῶν μὴ παύσῃ,
τὸν Υἱὸν σου ἱκετεύουσα.

Κοντάκιον. Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Φωταυγῆς ὡς ἥλιος ἐν οὐρανῷ ἀνεφάνη, ὁ Σταυρὸς ὁ τίμιος
καταφαιδρύνων καρδίας. Ἄνωθεν ἐπισφραγίζων πατρῶαν πίστιν.
Μέγα δὲ σημεῖον ὄντως ἐν τοῖς ἑσχατοῖς, ἀνεδείχθη τοῖς ἐν πίστει
ἐπιτελοῦσι, Σταυροῦ τὴν θείαν Ὑψωσιν.

Ὁ Ο ἰ κ ο ς.

Τὴν πατρῶαν πίστιν πορευομένοις καὶ τοῖς θείοις δόγμασι τῶν
Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ θεοφόρων Πατέρων ἐπομένοισι τοῦ τιμίου
καὶ ζωοποιῦ Σταυροῦ τοῦ Κυρίου, σημεῖον μέγα ἐν οὐρανῷ ἀνε-
φάνη· φωταγωγοῦντος τὴν σύμπασαν κτίσιν καὶ ἐπισφραγίζοντος
τῆς ἀληθοῦς πίστεως τὴν ἀκρίβειαν, εἰς μαρτύριον αἰώνιον· ὅτε
οὗτοι ἦσαν συνηγμένοι ἐν τῷ ναῷ τοῦ μαθητοῦ, ἐπιστηθίου φίλου
καὶ κήρυκος, ἑορτάσαι φαιδρῶς, Σταυροῦ τὴν θείαν Ὑψωσιν.

Συναξάριον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ πρὸ τῆς Ὑψώσεως, τὴν ἀνάμνησιν
ἑορτάζομεν τῆς Γ' Ἐμφανίσεως τοῦ ἐν Οὐρανῷ φανέντος Τιμίου
καὶ Ζωοποιῦ Σταυροῦ, κατὰ τὴν νύκτιν τῆς 13ης πρὸς τὴν 14ην
Σεπτεμβρίου τῷ σωτηρίῳ ἔτει 1925, ἐπὶ ἐξορίστου Βασιλέως Γεωρ-
γίου τοῦ Β', ἄνωθεν τοῦ Ἱεροῦ Μονυδρίου τοῦ Ἀγίου ἐνδόξου
Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου παρὰ τοὺς
πρόποδας τοῦ Ὑμητοῦ, καθ' ἣν οἱ Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ
(Παλαιοεορτολογῖται), ἐτέλουν ἱερὰν Ἀγρυπνίαν διὰ τὴν ἑορτὴν
τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ κατὰ τὸ πάτριον εορτολόγιον.

Σ τ ἰ χ ο ι.

Σταυροῦ παγέντος ἡγίασθη γῆ πάλαι·

Σταυροῦ νῦν ἐν νυκτὶ καὶ ἐν τῷ Ἀττικῷ

οὐρανῷ φανέντος,

Χαρᾶς ἐπλήσθησαν διωκόμενοι ὑπὸ τῶν

Σχισηματικῶν γνήσιοι Ὁρθόδοξοι.

ᾠδὴ ζ´. Ὁ διασώσας ἐν πυρί.

Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ, ἥλιος μεσοῦσης ἡμέρας, ὃν καθορῶν ὁ αἰσθητὸς, τὰς ἀκτῖνας συνέσπειλεν ἥλιος, ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Ὁ τῷ Θεόπτη ἐν πυρί, πάλαι ὀμιλήσας καὶ γνώφῳ, σταυροφανεῖ δὲ ἀστραπῇ, ὡς Θεὸς δοξαζόμενος σήμερον, ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Τὸ ἐκ φωτὸς καὶ ἐν φωτί, φῶς συναϊδίως ἐκλάμπον, καὶ τῷ ἀχράντῳ σου φωτί, τοῦ Σταυροῦ σου δοξάσας τὸ τρόπαιον, ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἀλοχεύτως ἐν γαστρί, καὶ ὑπερφυῶς δεξαμένην, τὸν ἀναλλοίωτον Θεόν, εὐσπλαγχνία βροτοῖς ὀμιλήσαντα, εὐσεβῶς ἀνυμνήσωμεν, ὡς Μητέρα τοῦ Ὑψίστου εἰς τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ η´. Τὸν ἐν μορφῇ Ἀγγέλου.

Τὸν ἐπὶ θρόνου δόξης ὄραθέντα, καὶ ἐν ξύλῳ Σταυροῦ καθηλωθέντα οὐσία σαρκός, ὑμνεῖτε Παῖδες, ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸν ἐν φωτί ἀχράντῳ τυπωθέντα, καὶ ἐκλάμπαντα Σταυρὸν ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ ἅγιον, ὑμνεῖτε Παῖδες, ἱερεῖς εὐλογεῖτε λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δοξολογοῦντες ἓνα τῆς Τριάδος, τὸν τῇ αἴγλῃ τοῦ Σταυροῦ τὴν οἰκουμένην φωτίσαντα, ὑμνεῖτε Παῖδες, ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἀπορρήτῳ λόγῳ συλλαβοῦσαν, καὶ τεκοῦσαν τὴν χαρὰν τῇ οἰκουμένῃ, Χριστὸν τὸν Θεόν, ὑμνεῖτε Παῖδες, ἱερεῖς εὐλογεῖτε· λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ´. Λίθος ἀχειρότμητος.

Ὁ πάλαι πυρί τε καὶ γνώφῳ, τῷ ἀπειθεῖ νομοθετήσας, νῦν τῷ ποσοτάτῳ σου λαῷ, τὸν τοῦ Σταυροῦ σου τύπον διέγραψας, ὑπὲρ φωστῆρας λάμποντα· ὃν ἐπαξίως μεγαλύνομεν.

Ἐπένθησε ζόφῳ ἢ κτίσις, τῶν σταυρωσάντων σε τὴν τόλμην·

νῦν εὐπρεπεστάτῳ δὲ φωτί, ὁ ζωηφόρος λάμπας Σταυρός σου Χριστέ, τῆς Ἐκκλησίας ἔδειξε, τὴν κεκρυμμένην ὠραιότητα.

Ἐκ σοῦ τὰς ἐλπίδας ἀνάψας, ὁ περιούσιος λαός σου, σοὶ πρὸς ἱκεσίαν τὸν Σταυρόν, καὶ τὸ φρικτόν σου αἷμα προβάλλεται· ἀλλ' εὐμενῶς ἐπίνευσον, πρὸς τὴν ἡμῶν Παντάναξ λύτρωσιν.

Θεοτοκίον.

Φώτισον ἡμᾶς ἡ τεκοῦσα, φῶς τὸ ἀπρόσιτον Παρθένε· ἐμπλήσον ἡμᾶς εὐφροσύνης, καὶ θυμηδίας καὶ θείας γνώσεως, τοὺς καθαροῦ καρδίᾳ σε, εὐσεβοφρόνως μακαρίζοντας.

Ε Ξ Α Π Ο Σ Τ Ε Ι Λ Α Ρ Ι Α

Ἀναστάσιμα τοῦ ἡχου καὶ τοῦ Σταυροῦ.

Ἦχος γ'. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς.

Ἐν οὐρανῷ ἐφάνη ὁ θεοχάρακτος Σταυρός, ἐπὶ τῇ θείᾳ Ὑψώσει πᾶσαν τὴν γῆν φωταγωγῶν, ἐπισφραγίζων θεόθεν, τὸ ἀψευδὲς τῶν Πατρῶν.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΝΟΥΣ

Ἰστώμεν στίχους η' καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ Ἀναστάσιμα δ'· καὶ τοῦ Σταυροῦ δ'.

Ἦχος δ'. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Σήμερον χαίρει πιστῶν πληθὺς ἡ θεία· φαίνει γὰρ οὐράνιος Σταυρὸς ἐν πέρασι· λάμπει αἰθὴρ φῶς ἀπρόσιτον· ἀῆρ αὐγάζει, καὶ γῆς τὸ πρόσωπον ὠραῖζεται· μέλπει θείοις ἄσμασιν ἡ Ἐκκλησία Χριστοῦ· σέβει τιμῶσα τὸν ἄνωθεν, αὐτὴν φρουροῦντα, Σταυρὸν τὸν θεῖον καὶ ὑπερθαύμαστον· οὗ τῇ δυνάμει κραταιούμενοι, τῷ Δεσπότη προσέλθωμεν κράζοντες, εἰρηνεῦσαι τὸν κόσμον, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. (δις)

Τιμιωτάτῃ ὡς κλίμαξ καθωράθη, σήμερον ὁ πάντιμος Σταυρὸς καὶ ἔνδοξος, ἀπὸ τῆς γῆς πρὸς οὐράνια, μετάγων πίστει, τοὺς ἀδιστάκτῳ τοῦτον γεραίροντας. Χαίρει ἔθνη ἅπαντα, θερμῶς προστρέχοντα, τῷ βαπτισμῷ καὶ ἀγάλλεται, καὶ Ἐκκλησίας, νυμφοστολεῖται μορφή ἡ ἔνθεος· ὃν γὰρ συγκρο-

πειν ἐγκατέσπευδον, σχισματικοὶ ἐξ ὕψους αἰθέριος, καταυγάζει καὶ σώζει, τοὺς πιστῶς αὐτῷ προστρέχοντας.

Ἄγαλλιᾶσθω ἡ κτίσις καὶ σκιρτάτω· σήμερον γὰρ ἤστραψε Σταυρὸς ἐν πέρασιν, ἐξ οὐρανοῦ τὰ ἐπίγεια, καταφωτίζων καὶ συνημμένα δεικνὺς τὰ ἄμικτα. Σήμερον συγχαίρουσι χοροῖς Ἄγγέλων βροτοί· τὸ γὰρ διεῖργον μεσότοιχον, Σταυρῷ ἡμέρον, εἰς ἓν τὰ πάντα σαφῶς συνήγαγεν· ὅθεν προλάμπων ὑπὲρ ἥλιον, πᾶσαν κτίσιν φαιδρύνει τῇ χάριτι, καὶ λαμπρύνει καὶ σώζει, τοὺς πιστῶς αὐτὸν γεραίροντας.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Κύριε τοῖς ὑπερμάχοις τῆς πίστεως (Βλέπε δοξαστικὸν τοῦ Ἑσπερινοῦ).

Καὶ νῦν.

Ἐπερευλογημένη ὑπάρχεις...

ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΟΝ

Οὐρανῷ ἐφάνη θεῖος Σταυρὸς, φέγγει ἀπροσίτῳ, καταυγάζων ἐν τῷ ναῷ, τοῖς ἐν τῇ πατρῷᾳ πίστει πορευομένοις, τελουῦντας θεαρέστως τὴν θεῖαν ὕψωσιν.

